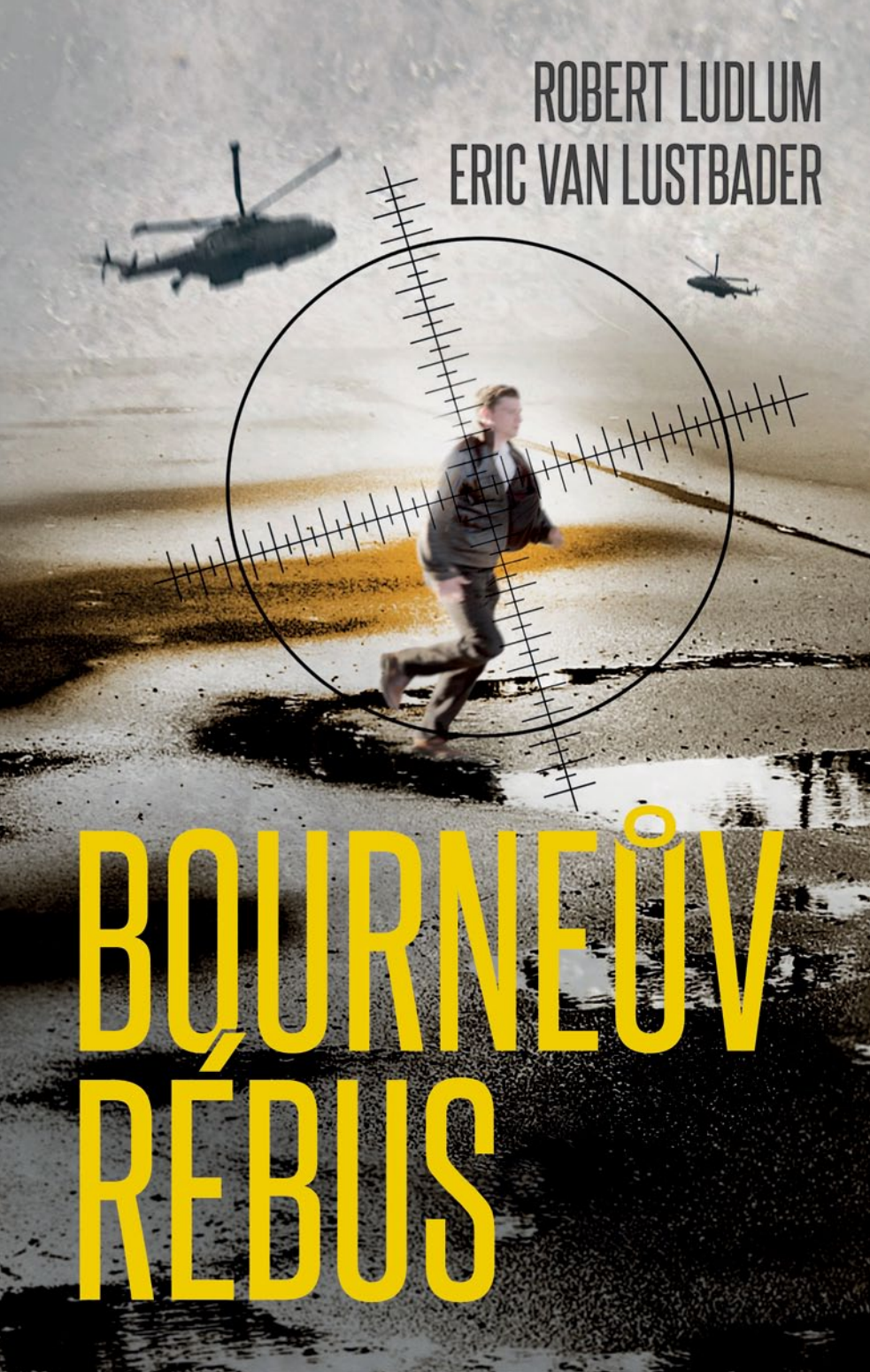

ROBERT LUDLUM
ERIC VAN LUSTBADER

A man in a dark jacket and pants is running through a large puddle on a wet, dark surface. He is positioned in the center of a large black circle with crosshairs, resembling a target or a scope. In the background, two helicopters are visible in the sky. The overall scene is dark and gritty, with a sense of action and suspense.

BOURNE'V REBUS

ROBERT LUDLUM
ERIC VAN LUSTBADER

BOURNEÛV RÉBUS

2017

Copyright ©2016 by Myn Pyn, LLC
Translation © 2017 by Michael Havlen

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu BOURNE ENIGMA,
vydaného nakladatelstvím Head of Zeus, Londýn 2016,
přeložil Michael Havlen
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Hana Pušová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2017

ISBN 978-80-7498-212-5

Prolog

Frankfurt, Německo

Když Jason Bourne vstoupil do hotelu Royal Broweiser, zaměstnanci okamžitě zpozorněli. Ne že by předtím jen tak nečinně postávali. Ředitel podniku Herr Hummel by jim nějakou práci vždycky našel, navíc měli důkladnou profesionální průpravu. Herr Bourne, kterého velice dobře znali, však dával tučné spropitné a členové personálu se předháněli, kdo se ujme jeho tří velkých, nádherných kufrů, z nichž každý by přišel odhadem na jejich půlroční plat.

Bourne byl urostlý, dokonale oblečený a očividně zámožný muž, který v posledních třech nebo čtyřech měsících v hotelu Royal Broweiser pravidelně pobýval. Personál ho pokládal za obchodníka, ale jeho vypracovaná postava svědčila o častých návštěvách posilovny. Vždycky byl milý, hovorový a obveseloval portýry lehce přisprostlými vtipy, takže se mohli přetrhnout, aby mu vyhověli. Nic jim nebylo zatěžko; udělali by všechno, co mu na očích viděli.

Toho rána Bournea uvedli do jeho obvyklého apartmá v nejvyšším patře a po speciálním pohoštění od samotného Herr Hummela konečně osaměl. Jakmile měl klid, přistoupil k oknu s výhledem na Thurn-und-Taxis-Platz ve Starém městě, vytáhl mobil a stiskl tlačítko rychlého vytáčení. O chvíli později se spojení navázalo a ozval se ženský hlas.

„Jsem na místě,“ ohlásil. „Jak dlouho musím čekat?“

„Jen pár dní.“ Ženský hlas v uchu ho začal rozpalovat. „Sledujeme ho. Už brzy vyrazí.“

„Dní?“

„Nebud' takový,“ snažila se ho uklidnit. „Máš vůbec ponětí, jakou práci dalo zachytit důvěrnou komunikaci FSB a nahradit ji naší vlastní zprávou tak, abychom nasměrovali Vanova za tebou, a ne za Bournem?“

„Věř mi, že to chápu jako málokdo, Irino.“ Muž vydávající se za Bournea už cítil tlak v rozkroku. „Ale co tady mám dělat?“

„Vím, jak moc Frankfurt nesnášíš, Jasone.“

„Miluju, když mi říkáš Jasone.“

„To věřím.“ Irina se uchichtla. „Jsi strašně napjatý. Najdi si něco na uvolnění.“

„Tebe,“ řekl téměř tesklivě. „Chci jen tebe.“

„Ale no tak, no tak, ty moje zvíře,“ zašeptala. „Klidně si...“

Musela zaslechnout jeho povzdech, i když si myslel, že byl úplně tichý.

„Co děláš, Jasone?“

„Ty dobře víš, co dělám.“ Měl rozepnutý zip a pravou rukou si mnul přirození. „Uvolňuju se.“

„V tom případě mi dovol, abych ti pomohla,“ zavrnila Irina.

Když skončil, utřel okenní tabuli vlhkou žínkou. Pak si vzal plyšový hotelový župan a papuče, vykročil do chodby a

sjel výtahem do wellness centra, kde dvacet minut stál pod hustou sprchou a očišťoval své tělo i mysl.

Po návratu do pokoje si oblékl nové šaty a vyrazil ven, pod oblohu obtěžkanou ocelově šedými mraky. V jedné kavárně na náměstí Römerberg si dal příliš sytý oběd, po němž zamířil do Císařské katedrály a do kostela svatého Pavla. Následující den strávil v zoologické zahradě, kde si prohlížel příšerně páchnoucího lva. Zoo nesnášel snad ještě víc než Frankfurt a Němce samotné. Zavírat taková krásná zvířata do klece považoval za hřích zasluhující věčné zatracení – pokud by tedy jako pragmatik a ateista v něco takového věřil.

Díky bohům i démonům Irina nazítří zavolala.

„Právě přistál,“ oznámila mu. „Za hodinu by měl být v hotelu.“

Ráno bylo stejně šedivé a škaredé jako v minulých dnech, dokonce ještě horší, protože pršelo. V tomhle městě bych se zbláznil, prolétlo mu hlavou, když přerušil spojení. Ale s tím je teď konec. Konečně se mu rozproudila krev v žilách.

Jde se na věc.

Kapitán ruské tajné služby FSB Maxim Vanov, dočasně používající titul kulturního atašé, dorazil do hotelu ve stavu mírné zuřivosti. Šlo o jeho první návštěvu Německa, odvěkého ruského nepřítele. Jeho dědeček padl ve Velké vlastenecké válce při statečné obraně Stalingradu a Vanovovi vtlučkali do hlavy, že nesmí nikdy zapomenout. Když mu portýr otevřel dveře do pokoje v hotelu Royal Broweiser, Rus si otřepal vodu z pršipláště. Sluha mu ho pověsil do šatníku, vysvětlil vymoženosti pokoje a pak tam postával, dokud mu Vanov nevtiskl do vlhké dlaně několik eur.

Vanov vzal do ruky starobylou bronzovou minci, kterou nosil na krku od té doby, co mu ji osobně předal generál Karpov. Převracel ji v prstech, až se trochu ohřála, a pak ji zase zdřáhavě pustil.

Po chvíli to už nevydržel, zvedl telefon a zeptal se na Jasona Bournea.

„Je tady?“ řekl obstojnou němčinou.

„Myslím, že Herr Bourne dnes snídá u sebe v pokoji. Koho mám ohlásit?“

„Nic mu neříkejte,“ požádal Vanov. „Jsem jeho dobrý přítel a chci ho překvapit.“

Dychtivý tón Vanovova hlasu recepčního zřejmě přesvědčil. „Jak si přejete, Herr Vanov. Hezký den.“

„Vám také,“ odpověděl Vanov formálním způsobem, který mají Němci tak rádi.

Pak vyšel z pokoje a vyjel výtahem do nejvyššího patra. Když však stanul přede dveřmi apartmá Jasona Bournea, trochu zaváhal, jako by ho přepadl podivný nával úzkosti. Pro tuto důležitou a supertajnou misi si ho vybral samotný generál Karpov. Prošel jeho přísnou prověrkou, a tak to nechtěl podělat. Všechno musí proběhnout přesně tak, jak říkal generál.

Nesměle zaklepal na dveře, ty se vzápětí otevřely a stál v nich on: Jason Bourne osobně. Měl na sobě polokošili, džíny a na nohou mokasíny bez ponožek. Postava i tvář víceméně odpovídaly popisu.

„Jasone,“ začal opatrně. „Jsem kolega vašeho starého přítele Borise.“ Přesně podle generálových instrukcí.

Bourne se zamračil. „Borise?“

„Karpova,“ řekl Vanov. „Borise Karpova.“

„Ach ano. Pojdte dál.“ Bourne ukázal na bar. „Něco k pití?“

Vanov pozvedl dlaň. „Děkuji, dnes ne.“

„A vy jste?“

„Kapitán Vanov.“ Vanov se rozhlédl po pokoji a pátral po stopách nějakého spolubydlicího – snad ženy –, žádné však neviděl. „Musím s vámi probrat jistou důležitou záležitost.“

„Opravdu?“ Bourne povytáhl obočí. „Ale ovšem.“ Vy-

kročil k pohovce v obývací části apartmá. „Neuděláme si pohodlí?“

„Raději postojím, jestli vám to nevadí.“

Bourne na něj vrhl tázavý pohled, ale kývl. „Jak si přejete, kapitáne.“ Vrátil se k Vanovovi. „Proč Boris nepřišel sám?“

Vanov se zasmál. „Vy asi žertujete. Vždyť se chystá na svatbu.“

Bourne se v duchu proklel za svůj přehmat.

Vanov vytáhl bronzovou minci na řetízku tak, aby ji Bourne viděl. „Generál mě poslal, abych vám předal tohle.“ Sáhl si za krk, rozepnul řetízek a vhodil jej i s mincí do Bourneovy otevřené dlaně. „Prý už budete vědět.“

Bourne se zatvářil sklíčeně. „Bohužel ne.“ Vzhlédl k Vanovovi. „Mohl byste mi to vysvětlit?“

Vanov otevřel ústa k odpovědi, ale skoro hned je znovu zavřel. Něco mu tady nehrálo. Cítil to už od chvíle, kdy Bourne otevřel dveře. Ale co to jen je?

„Pane Vanove?“ Bourne k němu vykročil. „Děje se něco? Vy se celý třesete.“

„Ničeho. *Ja prosto čuvstvoval choloď*,“ odušil Vanov rusky. To nic, jen se do mě dala zima.

„*Prostítě meňá za to, što ja tak gavarju*,“ reagoval Bourne pohotově, „*no éto ně měloč*.“ Promiňte, že to říkám, ale tohle nevypadá jako drobnost.

Vanov prudce ustoupil a vrazil do pohovky. „Vy nejste Jason Bourne,“ vyhrkl. „Generál mi dal instrukce. Bourne má čistý moskevský přízvuk. Váš je z Čertanova.“

Bourne se usmál ještě víc. „V chudých čtvrtích Moskvy včetně Čertanova jsem v uplynulých letech strávil hodně času, kapitáne. Můj přízvuk se proto asi trochu změnil.“

Vanov zavrtěl hlavou. „Mě neoblafnete – ať jste kdokoli.“

Chtěl shrábnout minci z Bourneovy ruky, ten však byl připravený a udeřil Vanova pěstí do krku. Kapitán FSB se zájkl, zhroutil se na zem a chytil se za krk. Zatímco se marně snažil popadnout dech, do očí mu vyhrkly slzy.

Bourne si k němu dřep. „Nehodlám ztrácet čas debatami, jestli jsem, nebo nejsem generálův starý přítel Jason Bourne.“

Otevřel dlaň, v níž svíral minci. Vanov vykopl nohou, zasáhl Bournea do vnitřní strany kolena, srazil ho na podlahu a pak ho třikrát sekl hranou ruky. Bourne začal slzet, ale v příští chvíli vytrhl z pouzdra u pasu ocelový obušek a udeřil jím Vanova do hřbetu pravé ruky tak silně, že mu ji zlomil. Pak zasadil kapitánovi slabší ránu do spánku.

„Prosím, nedělejme si to ještě nepříjemnější, než už to je.“ Konečky prstů se dotkl mince. „A teď mi povězte o tomhle a o vzkazu, který jste měl předat Bourneovi.“

Vanov plivl Bourneovi na košili krvavý chrchel. „Neřeknu vám nic.“

Bourne vzdychl. „Tak to je mi líto, kapitáne.“ Bleskově vymrštil ruku, popadl Vanova za košili, vstal a zvedl kapitána s sebou. „Bohužel to budeme muset provést nepříjemným způsobem. Tedy nepříjemným pro vás.“ Zašklebil se. „Pro mě to bude zábava.“

Odvekl vrávorajícího Vanova pokojem do vykachlíkové koupelny. Bez varování ho udeřil do lícní kosti, kde obušek zanechal krvavou stopu. Vanov se zakymácel, Bourne ho však chytil, postavil rovně a znovu ho praštil do stejného místa. Z rány, jež pronikla až k samotné kosti, vytryskla sprška jasné krve.

„Víte, jak to je, kapitáne,“ řekl Bourne. „Díky dlaždičkám se koupelna vyčistí od krve snadno.“ Jeho úsměv získal hrozivý nádech. „A věřte, že když neodpovíte na moje otázky, bude jí tady mnohem víc.“

Mlátil Vanova zas a znova a kachličky se barvily do červena.

Bourne seděl na okraji vany a hleděl na věc, která zbyla z kapitána FSB Vanova. Vstal, přešel k umývadlu, opláchl si ruce a otřel se do ručníku.

„Jak to šlo?“ zeptala se Irina, když jí zavolal.

„Špatně,“ odpověděl. „O žádný vzkaz se vlastně nejednalo.“

„To nechápu.“ Irinin hlas už nepřipomínal kočičí předení.

„Místo toho mám minci.“

„Minci?“ Její tón byl náhle temný, zlověstný.

„Přesně tak. Tím vzkazem byla mince. Stará. Možná antická.“

„A co to znamená? Co ti řekl?“

„Nic. Nechtěl mluvit.“

„Nedostal jsi z něj ani slovo?“

„Je to kapitán FSB, sakra,“ zavrčel Bourne. „Měl trénink, jak vydržet výsledk.“

Vzdychla. „Takže plán B. Budeš muset dát tu minci Bourneovi a říct mu o mně.“

„To nebude problém.“

„Hlavně nemachruj,“ varovala ho.

„Vždyť se ti to líbí, ne?“

„Poslyš, *moj golodnyj zvěř*.“ Ty moje hladové zvíře. „Jestli Bourne jen trochu podceníš, roztrhá tě na kusy a já pak budu moc smutná.“

„To nemůžeme dopustit,“ opáčil. „To bych nesnesl.“

Když ukončil hovor, vykročil ke dveřím koupelny, vyzul si zakrvácené boty a pak bosý odhopkal do ložnice. Otevřel jeden ze tří velkých kufrů, vyndal z něj elektrickou rotační pilu s dlouhou šňůrou, několik rolí silného igelitu, elektrikářskou pásku a nůžky. Se vším pak zamířil do koupelny. Vklouzl zpátky do mokasín, přešel k vaně a zakryl igelitem odtok a podlahu kolem vany. Spustil si na mobilu hudební aplikaci, aktivoval streamovací službu a zvýšil hlasitost. Koupelnou se rozezněla hlasitá muzika. Falešný Bourne zapojil pilu do zásuvky, přiložil čepel se žraločími zuby k Vanovovu pravému rameni a sledoval, jak si prořezává krvavou cestu kůží, svaly, kostmi i vnitřnostmi.

O dvacet minut později měl všechny kusy Vanovovy mrtvoly zabalené v igelitu a bezpečně zajištěné lepicí páskou.

Uřatou hlavu si nechal na konec. Hleděl jí do očí a přemítal, co asi viděly ve chvíli smrti. Nakonec ji ovinul dalším kusem igelitu a přelepil. Dalších čtyřicet minut pečlivě zbavoval koupelnu veškerých stop krve, úlomků kostí a DNA za pomoci chemikálií, které si sbalil společně s pilou, igelitem a páskou. Vyprázdněný kufr následně naplnil tolika kusy těla, kolik se jich vešlo dovnitř, a přitom si pobrukoval v rytmu hudby. Zbytek uložil do druhého kufru. Pak se svlékl do naha, lehl si do postele a usnul.

Přesně za hodinu se probudil, přešel ke komodě a snědl všechno jídlo z tácu, který mu poslal Herr Hummel. Úzkostlivě si otřel konečky prstů i lesklé rty a otevřel třetí kufr, který byl doslova napěchovaný šatstvem. Potřeboval si vybrat oblečení co nejpodobnější tomu, které na sobě měl Vanov.

O devadesát minut později zavolal portýra a spolu se třemi krásnými kufry s ním zamířil k výtahu. Náležitosti odhlášení vyřídil samotný Herr Hummel. Muž, který byl nejdříve Jasonem Bournem a nyní Maximem Vanovem, řediteli hotelu srdečně poděkoval za velkorysý dárek na uvítanou. Herr Hummel o jeho proměně pochopitelně neměl ani tušení.

„*Fantastisch!* Udělal jste mi velkou radost, *mein Herr*,“ řekl a vzal si zpět kreditní kartu na jméno Jason Bourne.

Rozzářený Herr Hummel téměř sklapl paty nadšením. „Já i veškerý personál se už těšíme na vaši příští návštěvu, Herr Bourne.“

Bourne vyšel z hotelu Royal Broweiser, následovaný třemi zavazadly na kolečkách jako zástupem hus. Když všechna skončila úhledně naskládána v kufru auta z půjčovny, podal portýrovi i sluhovi štědré dýško, vklouzl za volant a odjel. Na okraji města zastavil u opuštěného jezera, kde to Irina předem omrkla, a shodil do něj dva kufry s ostatky skutečného kapitána Vanova. Zmizely v drobných vírech bublinek, jako by si pod hladinou hrálo nějaké dítě. Osušil si nohy, natáhl si

ponožky, sroloval kalhoty a zavázal si tkaničky. Pak jel zpátky do města a chvíli po devatenácté hodině dorazil k hotelu Meisterstuck v Stresemannallee. Dovnitř vstoupil jako Maxim Vanov, ruský kulturní atašé.

Ve Frankfurtu ještě nenastal čas večere, a když zaklepal na dveře pokoje na konci chodby ve třetím patře, Jason Bourne tam stále byl. Právě si balil věci na cestu do Moskvy.

„Jasone,“ začal Vanov, když se dveře otevřely. „Posílá mě Boris.“

Bourne se zamračil. „Boris?“

„Karpov. Boris Karpov. Váš starý přítel.“

„Nevím, kdo jste.“ Bourne stál ve dveřích a nepustil ho dovnitř.

„Maxim Vanov, kapitán FSB, k vašim službám.“

Bourne stále váhal.

„Posílá mě váš přítel. Můžu dál?“ řekl Vanovův vrah ruský. „Jde o naléhavou záležitost a nerad bych to probíral tady na chodbě.“

„*Děržítě vaši ruki, kde ja mogu vidět ich.*“ Držte ruce tak, abych je viděl. Vanov zvedl dlaně, Bourne ustoupil stranou a pustil ho do pokoje.

„*I vaš ruskij jazyk prevoschoděn, mně govorili.*“ Slyšel jsem, že umíte výborně rusky.

„*Ja iměl prevaschodnych prepadavátělej,*“ odvětil Bourne. Měl jsem výborné učitele.

Bourne tiše stál a probodával hosta tak pronikavým pohledem, že muž vydávající se za Vanova lehce znervózněl. Pokud by k sobě měl být upřímný, musel by si přiznat, že tak nepříjemný pocit v žaludku necítil od doby, kdy ho přepadli v jedné špinavé uličce v Čertanovu. Zrovna oslavil třinácté narozeniny tím, že se zpil skoro do němoty silnou vodkou. Obstoupila ho pětice pankáčů, kteří se mu vysmívali slangem ruských věznic, kterému se říkalo feňa. Urážky používali jako zbraně, nahnali ho do slepé ulice a jejich vůdce ho začal mlátit. Měl u sebe jen trochu peněz a žádné cennosti

jako hodinky nebo prsteny. Určitě by ho ve vzteku zabili, kdyby nezasáhla Irina. Zastřelila šéfa bandy starým makarovem, který přes své mládí koupila na černém trhu. Bůh ví, jak se jí to povedlo. Tak či onak, parťáci mrtvého pankáče zmizeli jako pára nad hrncem. Když ji tehdy viděl v akci poprvé, uvědomil si, že tak jako ji už nikdy v životě nikoho milovat nebude.

Bourne se podíval na hodinky. „Nemám čas, kapitáne. Za necelou hodinu odjízďím na letiště.“

„V tom případě jsem si vybral ideální chvíli,“ řekl Vanov a zaplašil vlnu vzpomínek, která ho krátce zaplavila. Myšlenky na Irinu ho přepadaly často, někdy při těch nejméně vhodných příležitostech. Nedokázal je zastavit. Pokud šlo o Irinu, byl naprosto bezmocný a neovládal ani své vlastní vzpomínky – jako by se mu těsně před jejich odloučením v matčině lůně navždy zaryla pod kůži.

Vanov vytáhl bronzovou minci a otevřel dlaň. „Říká vám to něco?“

Bourne chvíli zíral na minci, pak zvedl oči a zkoumavě se zadíval do tváře kapitána Vanova. Když mu Boris volal a zval ho na svatbu, upozornil ho, že za ním Vanov přijede.

„*Zdá se mi, že z toho moc velkou radost nemáš,*“ řekl Boris.

„*Ale mám,*“ odpověděl Bourne. „*Jen se trochu dívím, proč tak narychlo. Nikdy ses mi o Světlaně nezmínil.*“

„*Láska přichází k nám všem, přáteli, člověk se jí neubrání. Ani ty ne, Jasone. Ani ty ne.*“

Bourne na okamžik ztuhl a uvažoval, jestli se Boris díky svým bohatým informačním zdrojům nějak nedozvěděl o Sáře. Ale jak by mohl? Setkal se s ní, jistě, ale to bylo ještě předtím, než mezi nimi dvěma něco bylo. Když však přišlo na lásku, Bourne se musel chovat paranoidně. Přisahal, že nikdy neuvrhne Sáru do většího nebezpečí, než už si prožila – i kdyby to znamenalo opustit ji a potlačit to, co k ní cítil. Ostatně, něco podobného by neudělal poprvé. Na dru-

hou stranu měl čím dál větší potíže ovládat své city a nebyl nadšený z toho, že má takovou slabost pro kolegyni z branže. To nikdy nedělá dobrotu.

„Neměj obavy,“ pokračoval Boris, „já vím, že jsi stejně byl na cestě do Moskvy. Jsi už blíž vypátrání Ivana Borze?“

„V Borzově případě je slovo ‚blíž‘ dost relativní pojem.“

„Ale najdeš ho.“ Nebyla to otázka. Boris o Bourneových schopnostech nikdy nepochyboval.

„Jo.“

„Hlavně ho tentokrát koukej zabít. Ten hajzl má stejně jako ty snad deset životů. Je kluzký jako úhoř a umí dokonale měnit identitu. Člověk by skoro řekl, že se učil od tebe.“

„Tak to by byl vážně problém.“

„Posílám za tebou Vanova s jistou věcí.“ Borisův hlas zvážněl a Bourneovi bylo jasné, že se dostali k podstatě. „Uchovej ji v bezpečí. Za každou cenu.“

„Co to je?“

„Záchranné lano.“

„Cože?“

„Záchranné lano, které může zabránit konci světa.“

Po této tajemné poznámce Boris zavěsil.

A nyní, v hotelovém pokoji ve Frankfurtu, si Bourne konečně vzal minci – Borisovo záchranné lano – do ruky. Obřátil ji a prohlížel si ji ze všech úhlů. „Nejspíš bude antická, z období Římské říše. Ale jinak...“ Vzhlédl k Vanovovi a zavrtěl hlavou.

Vanov se zatvářil sklíčeně – a nehrál to. „To je škoda. Generál mě požádal, abych vám ji předal. Prý už budete vědět, co to znamená.“

Bourne opatrně přikývl.

„Nedostal jste k tomu nějaký ústní nebo písemný vzkaz?“ zeptal se Bourne.

„Na svatbě bude hodně lidí, které neznáte. Někteří ale možná budou znát vás a nemusí mít radost, že vás vidí. Mám

vám předat kontakt na někoho, kdo vám nejen v tomto ohledu může být nápomocný. Pomůže vám se vším, co si budete přát.“ Kapitán Vanov podal Bourneovi proužek papíru. „Tady je číslo jejího mobilu. Až přistanete na Šeremetěvu, zavolejte jí.“

Bourne se zachmuřil. „A kdo je ta dobrá žena?“

„Jmenuje se Irina. Irina Vasiljevna. Má velice dobré konexe v moskevských kruzích *siloviků* a oligarchů. Dobře zná i lidi – jak to říct? – mimo oficiální struktury.“

„Pohybuje se na černém trhu?“

„Její otec a bratr tam podnikali.“

„Dnes už ne? Jsou mrtví?“

Vanov přikývl. „Už to budou tři roky.“ Mluvit o smrti vlastního otce a bratra jako by pro něj nic neznamenalo. Zvláštní. Připadalo mu, že hovoří o cizích lidech – nebo fiktivních postavách, které nikdy neexistovaly. Irina to pocho- pitelně cítila jinak. K otci měla velice blízko. Starý pán se jí se vším svěřoval, za což byl Vanov nesmírně vděčný.

„Nebudu ji potřebovat,“ řekl Bourne.

„Generál chce, aby jeho svatba proběhla naprosto hladce. Je to jeho výslovný příkaz.“ Vanov se podlézavě usmál a vykročil ke dveřím. S rukou na klíce se otočil. „Hodně štěstí, pane Bourne. Doufám, že jste si zabalil teplý kabát. V Moskvě vás čeká pravá ruská zima.“

ČÁST PRVNÍ

*Ze všech afrodiziak na světě
to nejsilnější je být dvojčetem.*

Irina Vasiljevna

1

„Kdepak jsi byl, ty můj medvídku?“ zeptala se Světlana.

„V práci, lásko,“ odpověděl generál Boris Karpov, když vyšel z ohromné koupelny jejich honosného hotelového apartmá v Moskvě.

„V práci?“ Světlana teatrálně našpulila pusu. „I v náš velký den?“

Karpov vzdychl a vytáhl z dřevěného prádelníku čerstvě vyžehlené sako slavnostní uniformy. „Svět se kvůli naší svatbě bohužel nezastaví.“

Světlana Novačenkova měla tvář jako porcelánová panenka – porcelánová panenka s výraznými lícními kostmi, smaragdovými očima a vlasy v barvě šampaňského. Skutečnost, že byla napůl Ukrajinka, a ne čistokrevná Ruska, Borisi Karpovovi nikterak nebránila, aby si ji vzal. Byl šéfem spojených služeb FSB a FSB-2, nástupců neblaze proslulé KGB, prezidentovy alma mater. Jako takový měl v Ruské federaci výsadní pozici: dostával vyznamenání, těšil se přízni Kremle a byl zván na veškeré důležité politické události pořádané v tamních prostorách blyštivě vyzdobených někdejšími cary. Párkrát dokonce obědval se samotným prezidentem. To

všechno znamenalo, že Boris Karpov se mohl oženit, s kým chtěl, pokud to nebyla židovka.

Světлана Novačenkova Židovka nebyla. Pocházela z bohaté a mocné rusko-ukrajinské rodiny průmyslníků, jejíž rodová linie sahala až k carovi Mikuláši I.

„Co jsi měl na práci, Borisi? Ale pravdu!“

Světлана byla natažená na sametovém lehátku a její úchvatné štíhlé tělo se lesklo nahotou. Ruce měla zvednuté nad hlavou v záměrně provokativní póze napodobující Nahou Maju z obrazu Franciska Goyi.

„Když to musíš vědět,“ vzdychl Boris, zatímco si zapínal mosazné knoflíky saka vyzdobeného na levé straně hrudi šesti řadami medailí. „Na pobočce v Káhiře zjistili, že je odposlouchávají Izraelci, a tak tam vypuklo menší pozdvižení.“

„V Káhiře? Tak daleko od lůna matičky Rusi, kde se nacházíme?“

Podíval se na ni úkosem. „Málokdy poznám, když si děláš legraci.“

„Ale neříkej, miláčku.“ Světлана se usmála a odhalila drobné bílé zuby. „Ty to jen nechceš přiznat.“ Zvedla ruce ještě výš a vyzývavě pohodila plnými ňadry. „Určitě nepodnikáš další fázi Vládcova ničivého tažení proti Ukrajině?“

Boris se zamračil a ze všech sil se snažil ignorovat její pokus o svádění. „Ty mi nevěříš?“

„Zdá se, že Vládce napřel veškeré síly, aby si vzal zpět to, co Rusko v minulých letech ztratilo. Ty se na tom snad nepodílíš?“

„Nebud' směšná.“

„Copak nevěříš tomu, co naposledy veřejně prohlásil?“

„On má hodně různých prohlášení, Lano.“

„Jenže tohle bylo ještě hnusnější než ostatní. Včera večer obhajoval smlouvu, kterou na prahu druhé světové války Sovětský svaz podepsal s nacistickým Německem, podle níž si tajně rozkrájeli Polsko a další země jako řezníci. Vládce není

o nic lepší než Molotov s Ribbentropem, což dokazuje, že je šílenec.“

Boris nic neřekl. Měl iracionální zlost, že ještě přilévá olej do ohně jeho úzkosti, kterou se už týdny snažil ovládat. A zrovna o jejich svatební noci!

„A co mu tenhle válečnický přístup přinesl? Jen bídu pro obyčejné lidi, na které dopadají všechny důsledky – Západ vyhlásil obchodní embargo, rubl je na historickém minimu a akciový trh se hroutí. Dokonce i miliardáři mají čím dál větší obavy, protože vidí, jak jim hromady peněz mizí doslova před očima. Přiznej si to. Vládce je v bryndě. Zatáhl celou zemi na šikmou plochu.“

„O jaké šikmé ploše to mluvíš?“ Boris však moc dobře věděl, co má na mysli.

Světлана vzdychla, čímž ještě víc vystavila svá obnažená prsa. „Vankor,“ pronesla s tím svým lišáckým pohledem, pro který se do ní Boris zamiloval.

„Co je s ním?“ Tělem mu projelo bodnutí strachu. Díky kombinaci inteligence, mazanosti a zvláštní intuice se Světлана dostávala příliš blízko k jádru věci.

„Ty můj medvídku, myslíš si, že nevím o prudké změně energetické strategie Ruska, kterou Vládce provedl? Tahle země vlastní bohatá ropná pole a státní firma Vankorněft má potřebné odborníky i infrastrukturu k tomu, aby je sama spravovala. Vládce přesto nedávno uzavřel tajnou dohodu s Číňany, která jim umožňuje koupit deset procent Vankorněfti.“ Upřeně se na Borise zadívala. „Proč by se proboha zbavoval jednoho z korunovačních klenotů Ruské federace?“

Boris nic neřekl. Věděl, že si na své otázky ráda odpovídá sama.

„Protože Vládce zoufale prahne po penězích. Ekonomika alarmujícím způsobem klesá. K financování armády jsou potřeba miliardy. Matička Rus navíc musí krmit všechny ty separatisty na východní Ukrajině, nemluvě o dotování Krymu. A kde brát peníze ve chvíli, kdy rubl prudce klesá a akciové

trhy jsou v takové krizi, že samotný Apple má vyšší cenu než celá naše burza? Zoufalá doba si žádá zoufalá opatření – a ty jsi v tom až po uši. To mi na tom dělá největší starosti.“

Světлана si špatně vyložila jeho ztrápený výraz. „Medvědiku, ty jsi přímo naprogramovaný tak, abys lhal – dokonce i mně. Vlastně hlavně mně, když si to tak vezmu.“

Otočil se k ní čelem. „A proč si to myslíš?“

„Nebyla ta tvoje ‚důležitá záležitost‘ v den svatby náhodou *maskirovka*?“

Karpov se zasmál. Občas – jako právě nyní – ho její chytrost a intuice opravdu děsily. „Celý svůj dospělý život spřádám pavučiny tajností, věrohodných výmluv a pečlivě dávkovaných *dezinformací* s cílem zmást, oklamat a svést z cesty naše nepřátele tak, aby nemohli předvídat naše kroky, natož na ně reagovat.“

Světлана spustila paže dolů a posadila se rovněji. „Víš, podle některých lidí je to, že si mě chceš vzít, taky jen *maskirovka*.“

„Cože?“

„Kvůli mojí rodině.“

Zadíval se na ni, jako by ve svém pokoji našel zmiji.

„Že mě doopravdy nemiluješ. Že je to pro tebe sňatek z rozumu.“

„Tak moment.“ Boris se znovu zasmál, ale byl to drsný smích, v němž chyběla sebemenší stopa veselí. „Mně naslouchá sám prezident. Tvoji rodinu nepotřebuju.“ Když však viděl její zasmušilý výraz, hned zase zvážněl. Jeho tvář zahalily mraky. „Kdo to říká?“ zajímal se. „Kdo si dovoluje šířit tyhle nechutné *dezinformace*?“

„Kdybys to věděl, vyřízl bys mu jazyk?“

Boris zavrčel. „Nežijeme ve středověku. Nejsem Ivan Hrozný.“

„To je taky otázka.“

Boris zvedl husté obočí. „Kdo tě krmí takovými nesmysly?“

„Ty moc dobře víš kdo: první místopředseda Timur Savasin. Ale neboj, lásko. Myslíš, že bych si tě vzala, kdybych něčemu z toho věřila?“

Ale Boris teď vypadal opravdu nešťastně.

„Je pravda, že ti naslouchá Vládce. Ale pokud jeho pravá ruka šíří lži, nevěřím tomu, že by o tom sám nevěděl. Musíš uznat, že Vládce je zvláštní člověk, když zbožňuje Hemingwaye, chodí na lov a jezdí polonahý na koni.“

„Snaží se jen spojit to, co bylo před desítkami let rozděleno. Chce navrácení zemí, které dřív patřily k Sovětskému svazu.“

„Zemí, jejichž stagnující ekonomika znamenala pro Moskvu takovou zátěž, že je chtěl nechtěl musela pustit. Není oč stát, říkám já!“

„Ruská federace je pro nový světový řád příliš malá, Světlano. Potřebujeme znovu roztáhnout křídla.“

„Teď mluvíš jako Hitler.“

„Že tě pusa nebolí. Prezident chce jen to, co kdysi bylo jeho. A stejně tak všichni Rusové. Jeho popularita prudce stoupá.“

„Co bylo dřív jeho.‘ Posloucháš se vůbec? Ukrajina, Litva, Polsko, Lotyšsko, Estonsko a všechny ostatní státy byly na konci druhé světové války obsazeny ruskými vojsky. Nikdy Moskvě nepatřily a po čertech jistě nepatří Vládci, který si hraje na báťušku cara.“

„Neříkej mu tak.“

„Proč ne? Já nejsem obchodník se lží a falší.“

„Kdybych si myslel, že máš ukrajinské srdce...“

Ruměnc se Světlaně rozšířil až ke krku a k ramenům. „Tak co? Poslal bys na mě jednoho z těch svých vrahounů s kuklou na hlavě? Nebo bys mě nechal přejet jedním z tanků čekajících na hranicích? Anebo bys uspořádal právě tuhle svatbu? Když Vládce chce něco získat, udělá to přes prostředníka. V poslední době je to jeho oblíbená válečná metoda.“

Karpov obrátil oči v sloup. „Nemá smysl se s tebou bavit, když...“

„Nesnáším, když se mnou jednáš jako s dítětem, Borisu Iljiči.“

Poznal, že je doopravdy rozzuřená. Skoro nikdy mu neříkala jménem po otci. Nedokázal se však zastavit: „Když se jako dítě chováš, budu s tebou taky tak jednat. Věříš každému nesmyslu a necháváš se unášet fantazií. V Rusku se tomu říká paranoia, jestli to nevíš.“ Jeho hlas zněl najednou smířlivě, jako by se už nechtěl obhajovat. „Jak je ti velmi dobře známo, mým rajónem je Blízký východ. Pokud jde o Ukrajinu a další země bývalého sovětského bloku...“

„A přesto zpochybňuješ moji loajalitu.“

„Nic takového jsem neudělal. Naše debata...“

„Takhle tomu říkáš?“

Znovu se na ni strnule zadíval. „Naše debata byla čistě hypotetická.“

„Jde tady o ekonomiku, vid?“ vyrazila k dalšímu útoku. „O ekonomiku nenasytnosti. Vládce a jeho *silovici* vydělali miliardy dolarů na ruské ropě. Ale teď to všechno spěje ke konci. Odkud budou přicházet peníze, aby se federace udržela v chodu? Právě tahle nejistota – tenhle strach – stála na začátku všech řečí o navrácení starých území. Rusko teď bývalé sovětské státy potřebuje k tomu, aby zůstalo...“

„Silné.“

„Jenže v minulosti přivedly matičku Rus na pokraj platební neschopnosti.“

Boris musel znovu obdivovat, jak se tahle žena vyzná ve spleťtých nitkách ekonomiky a geopolitiky. Ostatně, byl to jeden z důvodů, proč se do ní zamiloval – i když její dovednosti v posteli se nedaly popsat slovy. Měla do posledního písmene pravdu. Soukromě si myslel, že prezidentovy snahy téměř jistě přivedou Rusko k bankrotu. Satelitní státy bylo třeba definitivně pustit, protože právě ony zatáhly Moskvu do insolvence. Sovětský svaz byl příliš rozlehlý a těžkopádný.

Navíc v době, kdy Čečenci a další muslimské národy měli pocít, že jim svět něco dluží, rozhodně nebyl nejlepší nápad snažit se nahnat je zpátky do ohrady. Tihle koně utekli navždy.

„Sama vidíš, jak moc jsi vedle, Lano. Prezident už oznámil dohodu s Ukrajinou, aby kohout se zemním plynem zůstal otevřený po celou dlouhou a studenou zimu, která nás za pár měsíců čeká.“

Zatřásla hlavou. „Ty si myslíš, že nevím, co má Vládce v plánu. Ale já to vím, Borisí. Rusové nechtějí válku. Nechtějí ani jeho. Západní sankce nás dusí – a trpí tím obyčejní lidé v ulicích. Ta takzvaná dohoda s Ukrajinou se zhroutí ještě před podpisem. Vládce obviní NATO z vměšování se do ukrajinských záležitostí. Už se začíná ochlazovat. A až přijde zima, on zavře kohout se zemním plynem proudícím nejen na Ukrajinu, ale i do celé západní Evropy, a tím spustí celosvětovou recesi.“

Boris ze sebe vyrazil štěkavý smích, jeho tvář však potemněla. „Máš opravdu bujnou fantazii, zlato. Prezident nebude riskovat třetí světovou válku. Možná je blázen, ale ne naprostý šílenec.“

Zasmála se. „Máš samozřejmě pravdu. Nechala jsem se unést. Ale no tak, miláčku, nemrač se na mě. Vypadáš jako umíněné dítě.“ Její úsměv sice neměl plnou sílu, přesto byl neodolatelný. „Kromě toho, ty by ses nikdy nezamiloval do někoho, kdo by neměl kuráž.“ Usmála se ještě víc a zakývala na něj ukazovákem s rudě nalakovaným nehtem. „Pojď sem, medvídku. Ta šedá uniforma ti moc sluší.“

Boris zavrtěl hlavou. Zdálo se, že je pořád rozladěný z jejich předchozí výměny názorů, i když občasné přátelské kočkování bylo kořením jejich vztahu. „Šukání až po obřadu.“

„Kdo mluvil o šukání?“ pousmála se svůdně.

„Až potom.“ Zadíval se jí do očí a přitom oběma rukama stáhl lem saka, aby bylo dokonale rovné. „Chceme to oba, ale musí to počkat.“

„Borisi, ty jsi tak úzkoprsý.“

„Ne, lásko, jen praktický.“ Vykročil k ní, sklonil se a letmo ji políbil na rty. „Teď se musíš vykoupat, naličit a udělat všechny ty další věci, které vy ženy nezbytně potřebujete, když někam jdete.“

„Blbče!“ Srdečně se však usmála, přitáhla si ho k sobě a také ho políbila, ale vášnivěji a s pootevřenými rty. „A teď už jdi,“ řekla mu naoko panovačně a pustila ho. „Běž bavit naše hosty.“ Boris vykročil pokojem. „A buď hodný!“

„To já jsem vždycky,“ odvětil Boris.

Ze dveří ho vyprovodil její hrdelní smích.

Jakmile se dveře zavřely, Světlana se zabalila do luxusního hedvábného županu dlouhého až na zem. Z úzkých spojovacích dveří do sousedního pokoje vyšel Venjamin Bělov. Byl to malý muž s bledou pletí, hustými černými vlasy a kulatými brýlemi, za nimiž se ukrývaly nepokojné tmavé oči, které jako by neustále pátraly po bezpečném východu. Před sebou držel drobný přístroj, mával s ním sem a tam a hledal odposlouchávací zařízení.

Když se přesvědčil, že tam žádná nejsou, přistoupil ke Světlaně. „Tak co? Vyjádřil se nějak?“

Světlana se ušklíbla. „Venjamine Nazaroviči, chcete snad říct, že jste neměl na dveřích stetoskop?“

Bělovovi zacukalo v napjatých rtech. „Tohle není žádná hra, Lano. Kolikrát ti to mám opakovat?“

„Pojď sem, drahoušku,“ natáhla k němu ruce. „Máš moc utaženou kravatu.“

Zavrtěl hlavou. „Nechtěj, abych začal litovat...“

„Čeho?“ V očích jí varovně zajiskřilo. „Nebýt mě, tenhle plán by neměl naději na úspěch.“

Chvilí zůstal zticha, jako by se snažil zvýšit teplotu v místnosti, která klesla pod bod mrazu. Nakonec vzdychl. „Omlouvám se, Lano. Asi za to může moje netrpělivost...“

„...která ti čouhá jako sláma z bot,“ uřála ho stroze.
„A taky neopatrnost.“

„*Mea culpa*.“ Propletl si prsty. „*Mea maxima culpa*.“

To u ní vyvolalo pousmání a atmosféra v pokoji se přece jen trochu oteplila. „S tímhle přístupem by ses klidně mohl vetřít i mezi kněze ve Vatikánu.“

Bělov viditelně pookřál. „Takže jak hodnotíš stav generálovsky myslí.“

Světлана se zachmuřila. „Upřímně řečeno, nevím. Z Borise je vždycky těžké dostat něco konkrétního.“ Olízla si rty. „I když je se mnou v soukromí, dodržuje Vládcovu linii.“

„To je zklamání. Říká se o něm, že má vlastní hlavu.“

„No ale,“ – Světлана zvedla ukazovák – „kdybych si měla tipnout, tak bych se vsadila, že ve skutečnosti zastává úplně opačné názory.“

„Jinými slovy si myslí totéž co ty.“ Bělov si poklepal dlouhým štíhlým prstem na spodní ret. „A kolik bys byla na pana generála ochotná vsadit?“

„Co bys řekl?“ pokrčila lадnými rameny. „Jsem v tom až po uši.“

Cosí v jejím tónu zjevně zabrnkalo na jeho citlivou strunu. „Lano, prosím tě, hlavně mi neříkej, že ses do něj zamilovala.“

„Do toho ti nic není,“ odpálkovala ho až příliš rychle.

„To se právě pleteš.“ Posadil se na okraj pohovky vedle ní. „Láska člověku dokáže zatemnit mozek. To přece víš. Zažili jsme to už u jiných. Sama jsi viděla, kam až to může vést. Všichni na tebe spoléháme. Ty jsi hlavní ingredience našeho receptu. Je za pět minut dvanáct, a v téhle fázi si nemůžeš dovolit žádnou chybu.“

Světлана se narovнала. „A za pět minut dvanáct jsi mi přestal věřit, Venjamine?“

„To byl jen test připravenosti.“

„Já připravená jsem.“

„Dobře.“ Bělov vstal. „Protože bez generál –“
„Neříkej to,“ pokárala ho a také se zvedla z pohovky. „Ani se na to neodvažuj pomyslet.“

2

Boris prošel chodbou lemovanou tapiseriemi, a když se před ním prudce otevřely dvoukřídlé dveře střežené po obou stranách vojáky a agenti FSB, vstoupil ve slavnostním oblečení do nablýskaného tanečního sálu plného lidí. Zalila ho vlna hrdosti. Byli tady všichni: prezident, první místopředseda, premiér, vedoucí prezidentské kanceláře, náčelník generálního štábu, ministr zahraničí a spousta dalších. Všichni s ním přišli oslavit jeho svatbu. Číšníci ve stejnokrojích roznášeli na stříbrných podnosech šampaňské, kaviár a velké sklenky té nejlepší, třikrát destilované vodky. Smyčcový kvartet v rohu hrál zvláštní úpravu Čajkovského symfonie, která Borisovi zněla strojeně, až směšně.

V celém tom zpěněném oceánu kremelské vrchnosti a spřátelených oligarchů tyjících z ruského hospodářství však hledal a našel jediného člověka, svého starého druha a spolubojovníka Jasona Bournea.

Uprostřed podávání rukou, tisknutí ramen, polohlasných gratulací a pohledů plných stěží skrývané žárlivosti i obav – protože on skutečně byl obávaným mužem, a to nejen v rámci samotného Ruska – si s překvapením uvědomil, že Bourne

není sám. Po jeho boku stála drobná, štíhlá a elegantní žena v temně purpurových šatech s velice hlubokým výstřihem, který vyzývavě stavěl na odiv vnitřní polokoule jejich plných ňader.

Boris si neskromně myslel, že zná Bournea asi nejlíp ze všech lidí na světě, což ovšem zdaleka neznamenalo dokonale. To o sobě nemohl říct nikdo, podle Borise snad dokonce ani samotný Bourne, tak vážně se na něm podepsala někdejší ztráta paměti. Jednou věcí si však byl naprosto jistý: Bourne byl zapřísáhlý samotář. Nikdy se s žádnou ženou nevodil za ruku, ale tahle kráska se ho majetnický držela a bylo jasné, že se jen tak nepustí. Ještě divnější bylo, že si toho Bourne vůbec nevšiml. Choval se, jako by tam vůbec nebyla. Záhada, přemítal Boris v duchu. Zeptá se na ni Bournea po obřadu, až se budou moci někam vytratit a v klidu si promluvit mezi čtyřma očima. Trošku se styděl, že k pozvání Bournea na svatbu ho vedly i postranní úmysly. Jak hezké by bylo, kdyby mohl Bournea pozvat jen proto, aby s ním oslavil svůj velký den. Hezké možná, uvažoval, jenže to by musel žít úplně jiný život.

Když pak přišel blíž, jako by se mu na chvílku zastavilo srdce. Není to náhodou...? Je možné, aby...? A pak mu hlavou bleskla trýznivá otázka: Co tady sakra Jason Bourne dělá s Irinou Vasiljevnou? Nebylo pravděpodobné, že by se ti dva mohli znát. A pokud ano, proč se o tom Jason nezmínil? Určitě věděl... Boris přimhouřil víčka, až mu z očí zbyly jen škvírky. Podle Bourneova chování však bylo skoro jisté, že ji nezná.

Irinin otec Vasilij byl bohatý a mocný oligarcha, ale i bohatí a mocní se můžou dostat do vážných problémů, pokud se zapletou se špatnými lidmi. A přesně to se stalo Vasilijovi a jeho prvorozenému synovi. Boris jejich likvidaci nenařídil, protože byl v Damašku s Jasonem, kam je tehdy přivedl společný zájem. Potom se dozvěděl, že rozkaz vzešel od samot-

ného prezidenta. Když se vrátil, na poslední chvíli se mu před stejným osudem podařilo zachránit dvojčata. Pravdivě argumentoval tím, že na rozdíl od staršího syna za Vasilijovy zločiny nemohla. Samozřejmě, dvojčata se nikdy nedozvěděla, jak blízko smrti se ocitla, ani kdo je zachránil. Jejich dědeček to však věděl a byl náležitě vděčný.

Boris s velkým přemáháním nasadil široký úsměv a pak se s Bournem objali – nejen jako staří přátelé, ale také jako bratři, kteří spolu prošli množstvím nebezpečných situací a jednou si navzájem zachránili život. Takový byl svět, v němž oba žili. Jejich pevné objetí vyjadřovalo i radost z toho, že se oba tohoto významného dne dožili. Alespoň tohle je opravdové, pomyslel si Boris.

Políbil Bournea na obě tváře, a přitom mu pošeptal do ucha tak, aby ho vedle stojící žena neslyšela: „Dostal jsi tu minci v pořádku?“

Bourne sotva znatelně kývl.

„Dobře. Musíme probrat důležité věci. Po předkrmu se sejdem na druhé straně hotelové lodžie.“ S ohledem na co největší bezpečnost mluvil arabsky, tedy jazykem, který oba dobře ovládali.

Když jejich důvěrná chvilka skončila, Boris ustoupil a s formálním úsměvem na tváři se odebral k houfu hostů, kteří mu chtěli potřást rukou a pogratulovat k sňatku.

Přestože Bourneovi bylo velice nepříjemné, že se na něj Irina lepí, nikdo – dokonce ani jeho přítel Boris Karpov a už vůbec ne samotná Irina – si neuvědomoval, jaký vnitřní boj musí svádět. Ta žena byla doslova ztělesněním smyslnosti. Byla cítit, jako by se právě s někým pomilovala nebo prožívala sexuální vzrušení. Bourne měl co dělat, aby zachoval chladnou hlavu.

Zavolal jí poté, co prošel celní a pasovou kontrolou na letišti Šeremetěvo. Nabídla mu, že pro něj pošle auto, ale

Bourne neměl ve zvyku nastupovat do cizích vozů. Dal jí adresu, kde se s ní sejde, sedl do taxíku a nechal se odvézt po Zahradním okruhu do centra Moskvy.

Když ho spatřila, přivítala ho kouzelným širokým úsměvem. „Dobrý večer,“ zahlaholila ruštinou s moskevským přízvukem a políbila ho na obě tváře, jako by byli dávní přátelé. „Doufám, že se to v letadle dalo přežít.“

„Všechno bylo v pohodě,“ odvětil Bourne a poprvé ucítil její opojné pižmo.

Všimla si, jak rozšířil chřípí, a její samolibé pousmání Bourneovi prozradilo, že si je svých kvalit velmi dobře vědoma.

„Kapitán Vanov vás popsal dokonale,“ řekla a majetnický se do něj zavěsila.

Bourne jí stejně jako Vanovovi nedůvěřoval. Zprv, Boris se o ní nikdy nezmínil, a rozhodně by pro něj nikoho neposílal. To by bylo dost divné, vždyť dobře věděl o tom, že Bourne zásadně jedná na vlastní pěst. Na druhou stranu, Vanov mu předal Borisovu minci. Stál tedy před hádankou, kterou mu mohl objasnit jen Boris. Než se tak ovšem stane, rozhodl se nechat Irinu vyložit karty na stůl, aby věděl, co po něm chce. V Moskvě se svářilo snad ještě víc různých politických i obchodních zájmů než ve Washingtonu, takže bylo snadné se do nich zamotat a stát se hříčkou v rukou někoho jiného. Tahle možnost se mu zdála nejpravděpodobnější. Proto Boris zřejmě využil své svatby k tomu, aby Bourneovi poslal záhadnou minci, a tvrdil, že na ní závisí osud světa.

Bourne se vpíjel pohledem do Iriny. Měla na sobě elegantní rudý kabátek a černé kozačky na vysokém podpatku. Rozpuštěné tmavé vlasy jí rámovaly tvář, která byla doslova k zulibání. Když spolu kráčeli oranžovo-černou moskevskou nocí plnou blikajících majáčků a všetečných očí příslušníků všech možných bezpečnostních složek, Bourne cítil na boku tlak jejího řadra.

O dvě ulice dál na ně u chodníku čekalo nastartované

SUV značky Land Rover, jehož ohromný osmiválcový motor o výkonu 510 koní supěl jako lev, který zrovna skolil kořist. Když k němu přistoupili, uniformovaný šofér jim otevřel zadní dveře. Jeho stejnokroj Bourne nepoznával, ale bylo mu jasné, že nepatří k žádné oficiální státní organizaci. Musel tedy pracovat pro nějakou soukromou společnost či snad pro extrémně bohatého oligarchu.

Mohutné auto si klestilo cestu hustým provozem a mířilo do srdce ruské metropole. Řidič sjel exitem v severní části na dokonale udržovanou silnici lemovanou kvetoucími třešněmi, což nebylo v Moskvě vůbec obvyklé. Před nimi se tyčil hustý borový les, v němž cesta mizela jako v horském tunele. Čelní světla vozu prořezávala jinak neprostupnou temnotu a kolem se míhalo rozmazané jehličí a větve, které cestou nadzvedávali. Hvězdné nebe nebylo vůbec vidět.

Najednou vyjeli z lesa. Reflektory ozářily lesklou zelenou stěnu, vysokou nejméně šest metrů. Když vozidlo zpomalilo, automatická brána se rozestoupila a po chvíli se za ním znovu zavřela. Ocitli se v úplně jiném světě, dokonale odříznutém od zbytku Ruska, uprostřed ohromných pozlacených vil rozesetých po krásných parcelách. Některé byly postavené ve viktoriánském slohu, jiné v georgiánském, japonském či art deco. Jedno sídlo dokonce připomínalo bavorský zámek.

Projeli kolem všech těchto výstavních rezidencí a odbočili na dlouhou příjezdovou cestu vysypanou bílými mramorovými kamínky, jež ve světle reflektorů zářily jako hvězdy. Cestou minuli dvě obří kamenné sfingy stojící uprostřed bezvadně upravených zahrad. Usmívaly se stejně tajemně jako jejich egyptské předlohy.

Vila rozsvícená jako vánoční stromek byla postavená ve stylu art nouveau: měla ornamentální kamennou fasádu, nad okny připomínajícími oči se rýsovaly reliéfy ženských obličejů a půlkruhové balkony byly opatřené měděným zábradlím, které jako by se roztékalo. Připomínalo to výjev z něja-

kého obrazu od Dalího – nebo z horečnatého snu v drogovém opojení.

„Tři tisíce metrů čtverečních, vnitřní bazén, ledové kluziště, dvě kina, taneční sál,“ pronesla Irina, jako by odříkávala malou násobilku. „Co ještě? Teď si zrovna nemůžu vzpomnout.“ Velké auto zastavilo u hlavních dveří. Otočila se k Bourneovi a usmála se. „Jsme doma.“

Když nyní lidé zvolna proudili do tanečního sálu, kde se měl odehrát svatební obřad, Bourneovi se vybavil jeden článek ve *Financial Times*, který četl cestou v letadle. Psalo se v něm, že v Moskvě žije víc miliardářů než v jakémkoli jiném městě na světě, ale plnou třetinu ruské ekonomiky vlastní a ovládá pouhých třicet šest lidí stojících ve stínu jediného muže: prezidenta. Koncentrace bohatství představovala jeden z hlavních důvodů, proč bylo tak zrádné jednat v Moskvě s kýmkoli mocným: jejich nepřátelé se okamžitě stávali i vašimi nepřáteli.

Procházeli v průvodu mezi dvěma řadami strážných, kteří se tvářili sveřepě a navzdory slavnostní příležitosti byli nepochybně ozbrojení. Zkoumavě si prohlíželi všechny obličej, které je mýjely – tedy s výjimkou těch, které by je vyřčením jediného slova mohly připravit o hlavu.

Taneční sál byl obrovský, přesto se zaplnil doslova až po okraj. Světlo z nádherných lustrů se jiskrně odráželo od luxusních šperků na krcích, uších a zápěstích žen i od napomádovaných vlasů jejich manželů, milenců či společníků. Když i poslední hosté zaujali svá místa, do sálu vstoupilo deset strážných a postavili se ke stěnám, zatímco zbývající šestice zůstala na svých pozicích v široké chodbě obložené dřevem. Bourne je nemusel počítat, tuhle informaci mu sdělovaly jeho oči procešávající bezprostřední okolí. Všimaly si i mnoha dalších drobností a předávaly je do mozku, kde se bleskově třídily a ukládaly pro případné pozdější využití.

Se stejnou důkladností si předtím prohlédl i interiér Iriniho sídla – od mramorové sochy Michelangelova *Davida*, chr-

lící recyklovanou vodu z pohlavního údu do metr vzdálené alabastrové mušle, přes starobylý perský koberec v pracovně až po názvy knih na policích z týkového dřeva ošetřeného olejem.

Usadila ho na jednu z dvojmístných, ručně šitých italských kožených pohovek. Do místnosti vstoupil sluha se stříbrným servírovacím tácem plným talířků s kaviárem a pestrou škálou nápojů od čaje až po vodku. Ze všeho kolem křičely peníze – hromady peněz. Bourneovi se bezděčně vybavil obrázek strýčka Skrblíka skákajícího do bazénu plného stříbrných dolarů.

Když osaměli, Bourne se zeptal: „Bydlíte tady úplně sama?“

Irinin úsměv byl lišácký a současně lascivní. „Kapitán Vanov říkal, že prý nevíte, proč jste tu minci dostal,“ přešla jeho otázku.

„To je pravda.“ Bourne zaregistroval její neochotu mluvit o sobě a uschoval si tu informaci k dalšímu zvážení.

„Můžu ji vidět?“ Natáhla dokonale pěstěnou ruku a zadívala se na něj jako sběratelka motýlů na vzácný exponát.

„To není nejlepší nápad.“

Okamžitě našpulila rty a snažila se dělat, jako že ji to zase tolik nezajímá. „Jen se chci podívat. To snad není nic proti ničemu.“

„Povězte mi o tomhle domě,“ požádal ji Bourne s úsměvem na tváři.

Chvilí ho pozorovala pod přivřenými víčky a pak pokrčila rameny. „Jak je libo. Respektuji, že si to chcete nechat pro sebe.“ Na špičce prstu mu podala drobný lívaneček s kopečkem pravého kaviáru z jesetera. „Při povídání můžeme jíst.“ Její úsměv znovu získal lascivní nádech. „Abyste neřekl, že jsem vás nechala jít spát s prázdným žaludkem.“

3

„Mít za přítele šéfa FSB musí být děs,“ řekla Irina.

„Prosím?“

„Povídám, že mít za přítele generála Karpova je čest.“

„Já dobře slyšel, co jste řekla.“

Irina se zasmála. „Něco takového bych si v životě nedovolila. Každopádně jsem to tak vůbec nemyslela.“

„Známe se už dlouho,“ odvětil Bourne, „takže mi občas něco řekne.“

„A vy mu věříte.“

„Ano.“

„Jak to? Lidé ve státních službách lžou, jako když tiskne. Mají na to výcvik.“

„Já v tom světě žiju,“ ujistil ji Bourne. „Znám ho jako svoje boty.“

Zavrtěla hlavou. „Jen mi přijde divné, že by si generál pustil k tělu Američana.“

„Asi jsme si k sobě dokázali najít cestu. Je to výhodné pro nás oba.“

„Na minci jste se ho nezeptal.“

Bourneovi připadal její intenzivní zájem o ten peníz zvláštní. „Na to bude čas po obřadu.“

Pozvaní hosté se usadili. Smyčcový kvartet vystřídal muzikanti, kteří spustili skladbu znějící jako válečná píseň. Na svatbu poněkud svérázná volba – i když v Moskvě třeba ne.

„Ale stejně mám pocit, že z generála Karpova jde děs,“ hlesla tiše Irina. „Z něj a jemu podobných.“

„Jemu se nepodobá nikdo,“ namítl Bourne.

„Vy nejste Rus. Vy to nemůžete pochopit.“

„To se mýlíte.“

Její pohled byl ostražitý, jako by se ho snažila odhadnout. „Nezdá se mi to moc pravděpodobné, ale... vy dva se shodnete v názorech na politiku?“

„Bavíme se spolu o morálce, ne o politice.“

„To mi spadl kámen ze srdce.“ Z jejích očí však stále číselá opatrnost.

„No jen si to vezměte,“ pokračoval Bourne, „kdybychom s Borisem nebyli dobří kamarádi, vy byste tady teď nebyla a nemohla se družit s moskevskou smetánkou.“

„Vy se zlobíte.“

„Já se nikdy nezlobím,“ odbyl ji Bourne.

Irina se nadechla. „Mám trochu problém uvěřit, že byste se přátelil s takovým člověkem – a vlastně s kýmkoli z FSB.“

Bourne se k ní krátce otočil. „V našem oboru člověk potkává nejrůznější lidi. A nakonec mu často pomůžou ti, od kterých by to čekal nejméně.“

Na okamžik zaváhala. „A to jste s generálem zažil?“

Bourne přikývl. „Mnohokrát.“

Její oči byly stále zastřené. „Tak to je opravdu na pováženou.“

„Mně zase přijde divné,“ řekl Bourne, „že by mi Boris přidelil někoho, kdo ho nemá zrovna v lásce.“

Zasmála se. „Je to příslušník FSB. Já nemám v lásce nikoho z nich. To ale neznamená, že jsem se s nimi nenaučila spolupracovat. Mám snad jinou možnost, pokud chci přežít?“

Než se Bourne stačil nad její odpovědi vážně zamyslet, dva lesní rohy odtroubily začátek obřadu.

Bourne držel Irinu v náručí a uvažoval, jaké asi mají *silovici* z Kremlu mínění o pravoslavných obřadech. Zajímal by ho i Borisův názor na tuto otázku. Pokud věděl, jeho ruský přítel nikdy nejevil sebemenší zájem o jakékoli organizované náboženství. Musel to být nápad jeho nevěsty, s níž se Bourne zatím nesetkal.

Komorní orchestr vyhrával v rytmu valčíku a Bourne s Irinou tančili spolu s řadou jiných párů na rozlehlém parketu pod zářícími lustry velkými jako meteory. Obřad skončil, ale novomanželé před hosty ještě nepředstoupili. V jiné části grandhotelu určitě zrovna vznikaly svatební fotky.

„Byl jsem tady jednou s Borisem,“ řekl Bourne. Ve víru tance se vzdálil s Irinou od jednoho plukovníka FSB a jeho milenky, ale ještě předtím si všiml, jak se ten chlap na Irinu zle požíval. Přes zamračený výraz byl pohledný a měl strojené chování aristokrata, což bylo v divokém městě plném neurvalých hulvátů samo o sobě divné, v konzervativních řadách FSB to však přímo bilo do očí. „Šli jsme tenkrát po jednom obchodníkovi se zbraněmi.“

„A dostali jste ho?“

„Když se to nakonec podařilo, nebyl to hezký pohled. Personál to musel uklízet několik dní.“

„Že se nestydíte.“

Bourne nevěděl, jak tu poznámku myslela. Rozhlédl se po tanečním sále. „Tenhle hotel býval jedním z mnoha carských paláců,“ konstatoval. „Zajímalo by mě, jaké to bylo pohybovat se ve všech těch ohromných síních. Bez ohledu na to, kolik měl člověk různých sluhů a lokajů, to musel být neuvěřitelně osamělý život.“

Přes Irinin obličej se mihl stín. Jako by se v jejím krunýři objevila drobná, vlasová trhlinka. „Už se mi nechce tancovat. Nevadí?“

Prodírali se strkajícím se davem k francouzským dveřím, které vedly na dlážděnou terasu. Bourne vzal z tácu kolemjdoucího číšníka dvě vysoké sklenice šampaňského. Irina už do sebe obrátila čtyři sklenky, tak proč ji v tom nepodpořit? Alkohol má téměř zázračnou schopnost rozvazovat lidem jazyk.

Dolehly k nim vůně kvetoucích jasmínů a pomerančovníků. Prošli kolem dvou strážných, kteří si je jen zběžně změřili a pak se zase věnovali sledování ostře nasvíceného hotelového areálu. Kdesi poblíž zaštěkal pes, ale hned se zase vrátil k čenichání.

„Pokud jde o zabezpečení, není nač si stěžovat,“ hlesla Irina tak tiše, že Bourneovi znovu připadalo, jako by trpěla samomluvou.

Rozhlédl se po okolí, ale jeho smysly dokázaly vnímat jen ji a snažily se rozluštit skutečnou povahu ženy, jež se skrývala pod tou okouzlující smyslnou rouškou.

„Já jsem na samotu zvyklý,“ řekl Bourne. „Je to můj svět – ale nevím, jestli jsem si vybral já jeho, nebo on mě. Obvykle o tom moc nepřemýšlím, ale někdy“ – velice krátce na ni poohlédl – „to na mě přijde.“

Irina si zamyšleně usrkla šampaňského. „To má být kompliment, nebo...?“ Pokrčila nádherně tvarovanými rameny. „Ale to je vlastně jedno.“

Opět se ozval psí štěkot, tentokrát ještě blíž. Nejdřív spatřili jeho stín, ohromný a pokroucený. Když se před nimi zvíře zjevilo v plné kráse, všimli si, že je uvázané na tlustém řetězu v ruce strážného. Pes byl skoro tak velký jako jeho stín, měl zježený kožich a čmuchal kolem křovisek po vetřelcích. Plně se soustředil na cizí pachy, ale po chvíli se zastavil, zvedl nohu a téměř pohrdavě se vyčůral na keř.

Irina se tiše zasmála. „Chudák pes, je mi ho líto. Muset být takhle uvázaný na řetězu.“

Bourne na to nic neřekl. Čekal. Jeho trpělivost byla nakonec odměněna, ale ne tak, jak předpokládal.

„Povězte mi, už jste se někdy zamiloval?“ zeptala se ho Irina.

Snažil se nedat najevo překvapení. „Proč se ptáte?“

„Včera v noci. Vyslovil jste její jméno.“

„Nevěřím, že bych vyslovil něčí jméno.“

„Ale ano. Ve spánku. Byl jste neklidný, něco se vám asi zdálo. Nejspíš nějaký zlý sen.“

„Já na noční můry netrpím.“

Usmála se na něj. „Já je občas mívám. Jako každý.“

„Já jsem každopádně žádné jméno neřekl.“

„Ale řekl. Slyšela jsem to.“

„Nevěřím vám.“

„Sára. Volal jste Sárú.“

Směr, jímž se konverzace ubírala, se Bourneovi nelíbil. Že by ve spánku skutečně vyslovil Sáříno jméno? „Žádnou Sárú neznám.“

„Milujete ji.“

Něco se v něm zatvrdilo. „Irina, o co vám jde?“ A pak ho znovu překvapila.

„V noci jsem byla ve vaší ložnici. Slyšela jsem, jak jste zavolal její jméno. ‚Sáro,‘ řekl jste tím nejněžnějším tónem, jaký jsem kdy slyšela. Přiznávám se, že jsem trochu žárlila. Vždycky jsem chtěla, aby nějaký muž takhle vyslovil moje jméno.“

Jak se v té ženě vyznat? Zdálo se, že má mnoho tváří. „To se vám asi něco zdálo.“

Ale ona se nedala. „Celé hodiny jsem seděla a dívala se, jak spíte.“

„O tom bych musel vědět.“

Jemně si usrkla šampaňského. „Kdysi jsem byla zasnoubená. Byla jsem ještě mladá, a tak jsem se zamilovala až po uši. Byl přesně jako vy, taková jsem byla husa. Pracoval ve vašem oboru a pohyboval se ve světě plném stínů. A byl v tom dobrý – opravdu moc dobrý. Spousta lidí z něho měla

strach. Ale on si žil v tom svém světě a opouštěl ho vždycky jen na chvíli. Brzy jsem poznala, že v jeho životě pro mě není místo. Vy jistě budete vědět, o čem mluvím.“ Olízla si rty. „Jak říkám, byla jsem mladá a blbá. Měla jsem tak popletenou hlavu, že jsem to nedokázala ukončit. Jednoho dne odešel a už se nevrátil. Nezanechal po sobě žádnou stopu. Úplně se vypařil. Fííí! Jako když kouzelník mávne hůlkou.“

„Žádní kouzelníci nejsou,“ namítl Bourne. „Jen iluzionisté.“

Ironicky se usmála a odvrátila se. Zhluboka se nadechla a pak pomalu vypustila vzduch z plic. „Je tolik věcí, které vás můžou zabít. Tolik způsobů, jak se dá zemřít.“

Znovu nevěděl, jestli mluví s ním, nebo sama se sebou.

„Přemýšlel jste někdy o smrti, Bourne?“

„Myslím na ni každý den,“ odpověděl. „Ale já už jednou umřel. Žiju svůj druhý život.“

„Jak se zpívá v té písničce? Žiješ jen dvakrát?“

„Nancy Sinatrová.“ Bourne se zasmál. „To je součást jednoho velice vzdáleného a dávného života.“

Irina dopila šampaňské a sáhla po jeho plné sklenici. „Já chci žít dvakrát,“ řekla.

Temný tón jejího hlasu ho uvedl do stavu pohotovosti. „Je snad váš život v ohrožení?“

„Tohle je Rusko, Bourne.“ Vypila jeho šampaňské jediným dlouhým hltem, položila prázdnou sklenici na zábradlí vedle té své a zadívala se na ně, jako by šlo o křišťálovou kouli nějakého jasnovidce.

„Tohle sídlo,“ pronesla po delší odmlce. „Tenhle obrovský a děsivý palác je jako rytířský hrad, chybí snad jen vodní příkop.“ Přisunula sklenky k sobě, až se dotkly okrajem. „Já vím, co je to osamělost.“ Zadívala se Bourneovi do očí a pak pomalu odvrátila pohled. „Bydlím ve svém domě sama,“ pokračovala. „Před třemi lety to bylo samozřejmě jinak. Měla jsem otce a bratra.“

„Kde jsou teď?“ zeptal se Bourne.

„Jsou mrtví.“ Irina znovu vyhledala jeho oči. „Zavraždili je.“

„Kdo?“

Pokrčila rameny. „Spousta dohadů, policejní vyšetřování jen naoko, žádní zatčení.“ Znovu pokrčila rameny. „Nic jiného jsem ani nečekala. Jsme přece v Rusku.“

„Ale vaše rodina je bohatá.“

„A v tom je právě ten problém. Politickou moc mají *silovici* – lidé z bezpečnostních struktur. Oligarchové mají jen peníze, a na úsvitu téhle nové éry konzervativismu a izolacionismu peníze ani zdaleka nestačí.“ Sevřela zábradlí, jako by se potřebovala opřít. „V případě mého otce tu ovšem byl i jiný problém: všichni oligarchové vrhají stín. Některé stíny – jde samozřejmě o vzácné výjimky – se svou délkou téměř vyrovnají stínu samotného Vládce.“ Našpulila rty. „Michail Chodorkovskij měl štěstí. Za to, že se vzepřel Vládci, dostal jen deset let kriminálu.“

„Takže váš otec byl opozičník jako Chodorkovskij.“ Když přikývla, Bourne pokračoval: „Jak vašeho otce a bratra zabili?“

„Tajně pronikli do vily. V noci. Vyřadili z provozu alarmy.“

„Profíci.“

Znovu přikývla. „Otce i bratra zavraždili v posteli.“

„Předpokládám, že se nic neztratilo.“

„Přesně tak.“

V Americe by celý dům obrátili vzhůru nohama, aby to vypadalo jako loupežné přepadení. Tady taková kamufláž nebyla zapotřebí. „A vy?“

„Já jsem našťestí byla služebně pryč.“ Irininy oči potemněly, jako by obrátila pohled do svého nitra. „Stalo se to před třemi lety. Vrátila jsem se čtyři dny po útoku. Moji blízcí leželi v márnici a čekalo se, až potvrdím jejich totožnost.“ Olízla si rty. „Pochovala jsem je sama.“

„A co vaše matka?“

„Ach, moje matka.“ Irina se smutně pousmála. „Chodím za ní jednou týdně, když to jde, i dvakrát. Sanatorium leží na krásném místě, ale je těžké se tam dostat.“

„Vaše matka,“ ozval se po odmlce, „byla zraněna při tom přepadení.“

„Ale ne.“ Irina se k němu otočila. „Žije v ústraní už od té doby, co jsme... co jsem se narodila. Trpí paranoidní schizofrenií.“

„V dnešní době je řada léků...“

„Vyzkoušela už všechny.“ Irina obepnula prsty kolem zábradlí z ohýbaného železa, jako by to byly mříže cely. „Nic jí nepomáhá. Táhne se to už dlouhá léta. Je na tom pořád stejně, ale pro mě je to čím dál těžší. Někdy vypadá celkem zdravě, jindy mě nepoznává nebo si mě plete s ďáblem.“

„S ďáblem? Opravdu?“

Irina přikývla. „Trpí halucinacemi, ale ujišťuji vás, že jí připadají naprosto reálné.“ Krátce se zasmála, ale vyznělo to spíš jako vzlyknutí. „Když si mě plete... začnu mluvit jako člověk nebo... objekt, za který mě považuje. Doktoři mě před tím varovali, ale já je neposlouchám. Takhle se s ní můžu aspoň nějak bavit. Není to lepší než sledovat, jak si hořdinu povídá s neviditelným démonem?“

Nebylo jasné, zda od něj očekává souhlas, nebo šlo o pouhou řečnickou otázku. Tak či onak, Bourne neřekl nic. Chtěl jí poskytnout víc prostoru. Šlo o jednoduchý, ale účinný trik. Čím víc mluvila, tím lépe ji poznával. Když se však Irinino mlčení protahovalo, bylo jasné, že potřebuje pobídnout.

„Proč myslíte, že ve vás viděla ďábla?“

„To je celkem prosté,“ řekla Irina. „Matka věří tomu, že je posedlá zlými duchy. Má pocit, že musí pykat za svoje hříchy.“

„Jaké hříchy?“

„To netuším, ale může jít jen o další bludy.“ Když se Irina pustila zábradlí, zůstaly na něm vlhké otisky jejích prstů.

Bourne nepotřeboval tuhle výmluvnou náповědu, aby poznal, že Irina lže. Lhala i předtím, když mu přitakala, že její otec byl opozičník. Poznal, že před ním něco skrývá. Moc dobře věděla, jaké hříchy má její matka na svědomí. Nespočívaly snad v tom, že znala pravou podstatu věcí, do kterých se její manžel a syn namočili?

4

Pro Venjamina Bělova nebyl hotel – bývalý palác – ničím víc než vězením. Až když ho opustil a vyjel s autem z areálu, mohl konečně dýchat volněji. Tedy ne že by se mu kdekoli v Moskvě dýchalo úplně dobře. Nic by se mu nelíbilo víc než prchnout ze země a začít nový život někde, kde Židé nebyli terčem nenávisti a pronásledování. Kde ale takové místo najít? často se ptal v duchu sám sebe. V Jeruzalémě a Tel Avivu v dnešní době hrozila ještě vážnější nebezpečí. Hamás, Hizballáh, Islámský stát – to všechno byli nesmiřitelní nepřátelé odhodlaní zničit stát Izrael. A mohl se tomu člověk vůbec divit, když se izraelská pravice chovala tak, jak se chovala, a neustále posouvala hranice Izraele dál a dál do Pásma Gazy? Politický kurz, který si Izrael zvolil, naplňoval Bělova strašlivým smutkem. Palestince neměl v žádné zvláštní lásce, ale copak si nezasloužili svou vlastní zemi stejně jako Izraelci? Vzhledem k okolnostem mu bylo jasné, že všechny cesty, které před ním leží, v sobě skrývají značná rizika. Po dlouhém a krušném zvažování si konečně jednu zvolil. Ale byla to ta správná? To se teprve ukáže.

Několik kilometrů od hotelu se Bělov podíval do aplikace

v mobilu, která zobrazovala polohu veškerých kamer sledujících moskevskou dopravu v reálném čase, protože policie i FSB neustále přidávaly další a další. Když zjistil situaci, odbočil, vjel do tiché ulice a zastavil u chodníku. Tam sundal poznávací značky a nahradil je jinými ze zásoby uložené v tajné přihrádce kufru, kterou si sám udělal.

Na jedné vypálené parcele v Čelobitěvu, neskutečně nutné muslimské čtvrti nedaleko Zahradního okruhu, se Bělov zbavil dokladů, jež mu umožnily přístup do hotelu. Páchlo to tam nemytou kůží, lidskými výměšky a zoufalstvím. Všude kolem kypěl nenápadný život – starci spali, zatímco mladí kluci souložili. Bělov to nevnímal a položil pas, řidičský průkaz i legitimaci příslušníka bezpečnosti na jednu hromádku. Z vnitřní kapsy saka vyndal krabičku zhotovenou z tenkých plátků žuly. Byla studená, přestože ji měl přímo na těle. Vytáhl z ní kuličku podobnou bonbonu proti kašli, dal ji na hromádku, pak škrtl sirkou a hodil ji na dokumenty. V příští chvíli se fosforový podpalovač rozžehl zelenobílým plamenem.

O čtyřicet minut později už s novou identitou stál na pravém břehu řeky Moskvy ve stínu Velkého kamenného mostu, který zatím všudypřítomné kamery nesledovaly. Šlo o první most na západ od Kremle v místě, kde už od patnáctého století stával jeho starý předchůdce spojující Kreml se Zamoskvorečím na jižním břehu. Později tu postavili modernější kamenný most, který nakonec ustoupil tomu současnému, vyrobenému z oceli.

V tom nejhlubším stínu spatřil Bělov drobnou záři cigarety a sestoupil po břehu směrem k ní. Měsíc byl v úplňku a visel vysoko na téměř bezmračné obloze. Jeho chladné stříbrné světlo halilo Bělovova ramena jako plášť. Nevěřil na vlkodlaky a skřítky. Nevěřil dokonce ani na Golema uhněteného v ghettu polských Židů. Věřil však, že po Zemi chodí zlí duchové. Hrůzy, které páchali Rusové na Ukrajině, toho byly dostatečným důkazem.

Předmětem dnešní schůzky měla být otázka, jak dobře Světlana zná generála Karpova a zda by jí byl ochoten pomoci zmařit Vládcem plánovaný vpád na Ukrajinu. Jeho kontakt tvrdil, že má informace, které by Světlane pomohly zachránit jejich milovanou Ukrajinu před Vládcovým zhoubným vlivem. Byly však příliš důvěrné na to, aby je mohl pustit do éteru. Sebevíc zabezpečený elektronický přenos by mohl mít pro lidi jako Bělov smrtelné následky. V dnešní době plné špehování na sítích se na scénu vracely metody ze staré školy jako nejbezpečnější způsob výměny informací mezi agenty.

Když se Bělov přiblížil, kontakt odhodil nedopalek a rozšlápl jej podrážkou.

„Jašo, co jsem ti vždycky říkal? Nesmíš zanechat žádnou stopu,“ řekl Bělov vyčítavě.

„Je to jedna z těch příšerných, levných ruských značek. Najdeš je po celé Moskvě.“ Jaša si teatrálně povzdychl, sehnul se, zvedl ze země placatý vajgl a strčil si ho do kapsy. Byl to drobný pobledlý muž s velkýma očima a spodním předkusem. Vypadal neškodně jako myš, což nebylo vůbec na škodu. „Zbývá už jen šest dní,“ dodal.

Bělov se nadechl. „To je hrozně málo. Myslel jsem, že budeme mít víc času.“

„Bohužel ne. Ekonomické sankce Západu dostaly Vládce pod velký tlak. Kurz rublu i akciové trhy klesají. Jídla je nedostatek a situace se rozhodně nelepší. V ulicích Moskvy jsou každý den demonstrace. Ještě horší je, že oligarchové začínají být nervózní z toho, jak se jim majetky tenčí před očima. Vládce musí jednat dříve, než se jeho koalice *siloviků* a oligarchů zhroutí.“ Jašův hlas nezněl vítězoslavně, jak by se dalo čekat, ale nabručeně. Rád všechno dramatizoval, ale byl to dobrý agent – kluzký jako úhoř. „Naše plány se v tomhle světle nejeví moc reálně.“

„Proto máme uvnitř svého člověka.“

Jaša vydal znechucený hrdelní zvuk. „Jak jí můžeš věřit? Vždyť je to Ruska.“

„Je napůl Ukrajinka, což je podstatný rozdíl. Já jsem navíc taky Rus, Jašo.“

„To je bohužel fakt,“ přitakal Jaša s křivým úsměvem.

Sotva Bělov stačil otevřít ústa, vlétla mu do nich střela vypálená z pistole Makarov, která se objevila v Jašově ruce. Zavrával dozadu a chytil se za pusu, z níž mu crčela krev. Vtom Jaša koutkem oka cosi spatřil a bleskově se otočil.

Když v mihotavém světle lodi plující kolem spatřil nečekaného hosta, překvapeně zamrkal.

„Rebeko!“ vyhrkl. „Co tady děláš?“

Prudce vymrštila nohu a vykopla mu zbraň z ruky. Pistole vylétla do vzduchu a spadla do řeky.

„Rebeko, neblázni. Musel jsem vyřešit únik informací!“

„Ty nejsi řešení, Jašo, ty jsi ten problém,“ zavrčela. „Bělov žádné informace nevynášel. To ty! Prodal jsi ho – nás všechny – lidem z FSB. Chtěli jsme pomoci Ukrajincům přiklonit se k Západu. Ale teď...“

Zatroubení lodi znělo truchlivě, ale Jaša už to nevnímal. Střela z pistole Glock opatřené tlumičem se mu zavrtila do čela a pronikla do mozku.

5

Zhruba ve stejnou dobu, kdy Bělov vydechl naposledy, roznesla obsluha předkrmy i poslednímu stolu svatebčanů. Boris Karpov se omluvil houfu gratulantů, kteří je se Světlanou v tanečním sále hotelu obklopili, a vstal od slavnostní tabule. Světlana ho však chytila za předloktí.

„Kam jdeš?“

„Cože? Když jsem teď v chomoutu, nemůžu se jít bez dovolení už ani vyčůrat?“ prohodil jen napůl žertem.

Světlana se mu zpříma zadívala do očí. „Já ti nevěřím.“

Borisův výraz ztvrdl. „Tak to vypadá, že si neužijeme ani žhavou svatební noc a rovnou přejdeme k rozvodu.“

Světlana se náhle zasmála a rozzářila se jako měsíček. „Oba si po svatbě budeme muset zvykat na hodně věcí, lásko, v neposlední řadě na společné soužití v jednom domě. Víím, že jsi byl zapřísáhlý starý mládenec.“

Boris jí položil ruku na tvář. „Dokud jsem tě nepotkal.“

„S mnoha zářezy na pažbě.“

„Každý muž má touhu rozsévače.“

„Ale nic se nemá přehánět.“ Naklonila se a vroucně ho políbila na ústa. „Nebud' pryč dlouho, lásko. Čeká nás ještě hodně tancování a přípitků.“

Upřímně řečeno, pravým důvodem, proč se Boris musel vzdálit, nebyl plný močový měchýř, ale domluvené setkání s Jasonem Bournem. Generál věděl, proč Bourne přijel do Moskvy – a jen kvůli svatbě to nebylo. Byl na stopě Ivanu Borzovi, nepolapitelnému obchodníkovi se zbraněmi, který zřejmě pocházel z Čečenska, ale možná taky ne. Jistá si nebyla ani ruská bezpečnostní služba FSB, která sice měla k dispozici víc než deset fotografií údajného Ivana Borze, ve všech případech se však jednalo o někoho jiného. Minulý rok se Bourne dvakrát domníval, že Borze zabil, ale následně zjistil, že šlo jen o nastrčené figurky. Borz řídil El Ghadana, nebezpečného teroristu, jenž se pokusil přinutit Bournea k vraždě amerického prezidenta. Jak se z té pavoučí sítě Bourneovi podařilo vykroutit, bylo pro Borise záhadou, na niž se chtěl dnes večer svého přítele zeptat. Ale než se začnou oddávat vzpomínkám, Boris potřeboval sdělit Bourneovi jednu zásadní informaci ohledně Ivana Borze.

Borz byl totiž důvodem, proč Boris vpodvečer navázal šifrovanou komunikaci se svými lidmi v Káhiře. Šéf tamní pobočky Goga tvrdil, že je Borzovi na stopě – tentokrát prý opravdovému Borzovi, jak se dušovali jeho informátoři v hlavním městě Egypta. Ukázalo se, že Borz má zvláštní sexuální choutky, což Boris naznačil Bourneovi během jejich posledního telefonátu před několika dny. Pokud to byla pravda, jednalo by se o velkou slabinu, kterou by Boris s velkým gustem využil. Líbánky budou muset počkat, dokud se nevrátí z Káhiry, nejlépe i s Borzovou hlavou. Požádá JASONA, aby tam jel s ním. Už podnikl příslušná opatření; bude to jako za starých časů. Borisovi se po starých časech najednou bolestně zastesklo.

Zastávat funkci ředitele nově sloučených služeb FSB a FSB-2 bylo vyčerpávající – pročítání každodenních hlášení, plánování akcí proti nepřítelům, ale také jednání s kremelskou vrchností, v níž panoval strašlivý rozkol mezi konzervativci a liberály, kteří vedli nekonečné půtky, navzájem si vrá-

želi dýky do zad a prováděli ideologicky motivované čistky. Našlapovat tímto zaminovaným územím bylo jako tančit na hlavičce špendlíku, ale Boris se sám nepovažoval za žádného anděla. Na podobné iluze mu ruce potřísnilo až příliš mnoho krve. Ještěže se mohl spolehnout na svého zástupce, plukovníka Vladimira Korsolova. Korsolov pocházel z rodiny vysoce postavených *silovíků*. Jeho otec i matka pracovali v bezpečnostních strukturách, a tak znal všechny nástrahy Kremлу i četné kostlivce ukryté hluboko ve skříních. Tím Borisovi hodně usnadňoval práci.

Na tohle všechno generál Karpov myslel, když spěchal širokou chodbou. Cestou na toaletu ho spatřili dva strážníci, kteří k němu okamžitě přistoupili. Mávnutím ruky je poslal pryč, vešel dovnitř, zůstal tam tři minuty, pak se vrátil do chodby a vykročil k lodžii, kde se měl sejít s Jasonem. Tohle místo vybral, protože nechtěl, aby na jeho schůzku s americkým přítelem dohlížel personál FSB či bezpečnostní kamery.

Protáhl se výkyvnými dveřmi a ocitl se pod východní stranou lodžie, jejíž taškovou střechu podpíralo dvanáct sloupů ve formě karyatid. Sochy žen v řeckých róbách na něj shlížely se zasmušilou grácií. Ve všech čtyřech rozích nádvoří se tyčily třešně, od nichž směrem do středu vybíhaly záhony růží a chryzantém. Uprostřed stála mramorová fontána s přetékající nádobou v rukou nosičky vody, jejíž zurčení se rozléhalo večerním vzduchem, jako by si někde opodál hrály děti. Generálovi to připomnělo výjevy z jeho mládí, kdy ho ještě ani nenapadlo, že by jednou mohl působit v silových strukturách státu. Jak bylo tenkrát všechno prosté. Jeho rodiče měli chalupu na venkově obklopenou zarostlým třešňovým sadem, o který se nikdo nestaral. Když mu bylo deset, jednou ráno začátkem léta ho otec probudil ze spánku. Pošimral ho svým obřím mrožím knírem, což Borise vždycky spolehlivě rozesmálo.

„My dva teď spolu něco zažijeme,“ pravil otec, zatímco se Boris oblékal.

Celé to léto se s otcem lopotili v třešňovém sadu: hráli, zalévali, hnojili, prořezávali a později roztahovali sítě přes rostoucí ovoce, aby jim je neukradli hladoví ptáci. Celý červen, červenec i srpen Boris pracoval od rána až do soumraku. S otcem neprohodili skoro ani slovo, ale otcův hrdý úsměv a polibek na vlasy před spaním pro něj znamenaly všechno. Bylo to nejšťastnější léto jeho života. Když se ohlížel zpátky, bylo to možná jeho jediné šťastné léto, protože hned příští zimu se otec zhroutil a zemřel. Stalo se to za nejstudenějšího dne uprostřed února, kdy krajinu od obzoru k obzoru pokrýval sníh. Boris nikdy nedával najevo city, a tak rakev klesající do hrobu sledoval bez jediné slzy a nevydal při tom ani hlásku. Ale o několik dní později se na chalupě za mrazivého úsvitu probudil, teple se oblékl a vyrazil do třešňového sadu.

Stromy byly holé a mrtvolně bledé jako kosti zbavené kůže a tkání. Za ním se rýsovaly tmavé stopy jeho válenek. Uprostřed sadu si sundal boty i tlusté vlněné ponožky. Stál bosý na sněhu, až se probořil na samotnou zmrzlou zem, a usedavě se rozplakal. Vzlykal tak dlouho, dokud nebyl vyschlý a prázdný jako plod starého, zapomenutého stromu.

Vykročil do zahrady a světlo měsíce ho provázelo jako vzpomínky na dětství. Vzpomínky na otce, na kterého už málem zapomněl. Jak mohl takovou významnou postavu odsunout do pozadí a nechat ji pokrýt nánosem prachu a pavučin? spílal si v duchu. Vždyť za všechno, čeho dosáhl a čím byl, vděčil právě otcově přísné, ale spravedlivé výchově.

Odpověď na tuto otázku mu však nebylo souzeno nalézt. V příští chvíli se mu kolem krku omotala lesklá struna z pianu, tenká jako nerv, a utáhla se tak rychle, že Boris neměl čas zvednout ruce a ochránit si citlivé místo, dokonce se nedokázal ani nadechnout.

Přesto bojoval. Nebyl už žádný mladík, ale měl sílu jako každý voják, a navíc obrovské zkušenosti. Během své kariéry se mnohokrát ocitl na pokraji smrti, ale vždycky jí dokázal

uniknout. Kdy přesně si uvědomil, že tentokrát takové štěstí mít nebude, nedokázal říct. Když však ten okamžik skutečně nadešel a on poznal, že neznámý útočník se nedá zastavit a v krátké chvíli ho zabije, byl na to připravený. Svým způsobem na to byl připravený vždycky. Po otcově smrti nastoupil cestu, na které se mu smrt stala neodmyslitelným společníkem. A teď, na konci, věděl proč.

Věděl, že tenhle okamžik jednou přijde. Proto necítil žádné překvapení, smutek, dokonce ani lítost. Vybavil si však všechny lidi, které sám zabil nebo nechal zavraždit, a dostal strach, že jejich duše na něj čekají a budou ho soudit a mučit. Ten okamžik však rychle pominul a před očima mu vytanul mlhavý obraz třešňového sadu z dětství. Poznával svého otce: stál uprostřed stromů, díval se na něj a čekal. Jako ve snách k otci vykročil. Náhle ho zahalila mlha. Překvapivě však nebyla studená, ale naopak příjemně hřála. Přicházel k otci blíž a blíž, až s ním nakonec úplně splynul.

6

Plukovník Vladimir Korsolov měl netečný pohled lékaře nebo hrobníka. Působil dojmem člověka, který o sobě ví, že je jiný, a je mu to celkem jedno. V dětství ho kvůli tomu možná bili. V každém případě se zdálo, že na všechny ostatní hledí s opovržením, které si nemůže dovolit odložit.

Tohle hodnocení blesklo Bourneovi hlavou, když ho Korsolov se svými třemi poskoky z FSB zastavil na cestě k lodži. Měl zpoždění, a tak spěchal. Odpoutat se od Iriny bylo celkem snadné, ale při odchodu z tanečního sálu ho odchytila Světlana a zkrátit rozhovor s nevěstou bylo těžké. K jeho překvapení dva z agentů mezi sebou drželi Irinu jako zajatce.

„Stát,“ nařídil Korsolov. „Zůstaňte na místě, Bourne. Už ani krok.“

Třetí agent se postavil přímo za něj. Byl tak blízko, že Bourne slyšel jeho hlasitý dech – supěl jako dobytek.

Korsolov předstoupil před Bournea a představil se. Měl tvrdý pohled a dokonale prázdný výraz. „Co tady děláte?“

Bournea tlačil čas a měl obavy, aby ještě Borise zastihl, a tak usoudil, že nejlepší bude jít s pravdou ven. „Jdu na schůzku s Borisem.“

„Myslíte s generálem Karpovem, je to tak?“

„Ano.“ Bourne zvedl hlavu. „Proč zadržujete Irinu Vasiljevnu?“

„Otázky tady kladu já, Bourne.“ Korsolov udělal krok blíž. Byl to onen plukovník FSB, který je pozoroval, když s Irinou tančili. „Proč jste se měl sejít s generálem Karpovem?“

„Nemám ponětí,“ odpověděl Bourne klidně. Ucítil podivné svírání žaludku, které při nejlepší vůli nedokázal potlačit. „Boris říkal, že si chce promluvit. Požádal mě, abych za ním po předkrmu přišel do lodžie.“

Korsolov se po odmlce otázel: „A dál?“

„Dál nic. Spěchám na schůzku s Borisem, a místo toho se tady zpovídám vám a vašim trotlům.“

Korsolov se zamračil. „Trotlům? Tohle slovo neznám.“

„Tak v Americe říkáme agentům FSB.“

Korsolov se zachmuřil ještě víc, ale Bourne si všiml, jak se za jeho zády Irina ironicky pousmála. Plukovník udělal další krok k Bourneovi. Ztišil hlas. „Poslyšte, Bourne, Američany nemám rád – a už vůbec ne ty, co si myslí, že mají v Moskvě nějaká zvláštní privilegia. Jestli si myslíte, že s vámi budu jednat v rukavičkách, jak to dělal generál Karpov, tak se šeredně pletete.“

Bournea zarazilo, že Korsolov použil minulý čas. „Jak to myslíte?“ Žaludek se mu sevřel ještě silněji. „Stalo se něco Borisovi?“

Korsolov se beze slova otočil na podpatku a dal Bourneovi najevo, aby ho následoval. Bourne si naléhavě uvědomoval, že mu na záda dýchá agent FSB. Viděl, jak Irina zavrtěla hlavou a pak byla také odvedena chodbou. Když Bourne zaslechl nezaměnitelné vrčení generátoru, zastavilo se mu srdce. Generátor v tomhle kontextu mohl znamenat jedinou věc: místo činu.

Dvoukřídle dveře do lodžie se otevřely. Reflektory, jež předtím u příležitosti svatby ozařovaly vstup do hotelu, byly přemístěné sem a jejich elektrické kabely se plazily k velké-

mu hřmotnému generátoru kašlajícímu jako drak s rozedmou plic.

Jakmile Bourne zahlédl tělo, odpoutal se od sevřené skupinky. Periferním viděním zachytil, že se za ním jeho strážce rozběhl, ale Korsolov ho gestem zadržel. Zřejmě mu šlo spíš o to zjistit Bourneovu reakci než ho udržet na řetězu.

Bourne už v životě viděl mnoho mrtvých lidí včetně těch, které sám zabil. Při pohledu na rudou čáru na Borisově krku, rozšklebenou jako podivný úsměv, se mu však podlomila kolena.

„Bože, Borisi,“ zašeptal, „jak jsi to mohl dovolit?“

Boris ležel na zádech s rukama roztaženými dlaněmi vzhůru, jako by se chystal k modlitbě. Bourne si všiml čerstvé špíny na kolenou jeho kalhot. Na co asi myslel, když z něj odcházel život? Bourne na to nedokázal odpovědět, ale sám se v myšlenkách vrátil k četným chvilím, kdy s Borisem společně čelili nebezpečí, smáli se, opíjeli se dobrou i horší vodkou, jeden druhého schovávali, v případě potřeby si lhali, ale většinou si říkali pravdu, podporovali se a zachraňovali si život. V Bourneově nitru, kde se ještě před chvílí nepříjemně mísilo rozrušení s hrůzou, zavládl hluboký smutek. Na přátele Borisova typu člověk naráží málokdy, a v jejich profesi možná vůbec ne. Boris byl výjimečný člověk a takovou smrt si rozhodně nezasloužil.

Bourne odolal nutkání vstát, rozbít generátor a uvrhnout lodžii do tmy, aby to zvěrstvo nikdo neviděl. Vražda byla sama o sobě něčím strašným, ale ostré světlo zbavovalo Borisovu mrtvolu veškeré důstojnosti a pokoje, nebo alespoň relativně klidného spočinutí.

Podobné myšlenky však mohly zastřít jeho mimořádné pozorovací schopnosti, a tak se Bourne silou vůle vrátil z pokraje zoufalství zpět do reality. I přes bolest si uvědomoval, že jediným způsobem, jak uctít Borisovu památku, je vyřešit záhadu jeho smrti. Neměl skoro žádné pochyby, že náhlé úmrtí přítele souviselo s tím, o čem s ním chtěl Boris mluvit.

Šlo o tak naléhavou věc, že nemohla počkat ani kvůli svatbě. Boris se ocitl ve svízelné situaci – to bylo jasné jako reflektory, které je ozařovaly.

Struna z piana byla stále zaříznutá v jeho hrdle, kde protála prstencovou chrupavku hrtanu. Celý předek Borisova obleku, košile i vázanka byly černé a lesklé od krve, jež z něj těsně před smrtí prýštila. Vražedný nástroj byl na obou stranách opatřený dřevěnými madly, která už někdo zřejmě poprášil kvůli sejmutí otisků. Bourne žádné neviděl; nebylo divu, zabiják měl rukavice.

„Co vidíte, Bourne?“

Bourne sebou trhl a uvědomil si, že mu Korsolov stojí nad ramenem. Věděl, že musí zapnout mozek na plné obrátky. Na truchlení bude čas později.

„Na rukou a konečcích prstů má oděrky.“

„Snažil se bránit. No a co?“

„Takže mu asi něco uvízlo pod nehty. Třeba vlákna z rukavic, ve kterých vrah pracoval. Analýza by mohla něco odhalit. A když budeme mít štěstí, mohl by se tam najít dokonce i útržek útočnickovy kůže.“

Korsolov působil chladně. „Co dál?“

„Nešlo jen o běžné dílo profesionála, ale o rituální vraždu.“

„Proč si to myslíte?“

Bourne ukázal prstem. „Špína na kalhotách naznačuje, že v době smrti klečel. Z takové pozice pak nemohl padnout na záda, aniž by měl nohy zkroucené pod sebou. Ale podívejte se, jak je tělo naaranžované – pečlivě a se zřejmým náboženským významem.“

Korsolov se předklonil. „Jak to myslíte?“

„To je přece jasné,“ řekl Bourne. „Obraz Krista.“

Korsolov najednou vytáhl Bournea nahoru. „Děláte si srandu? Říkal jsem vám...“ S velkým úsilím se však ovládl a už tišším tónem pokračoval: „Na generála Karpova jste možná mohl dělat chytrého, ale...“

„Borisovi bych ten význam vysvětlovat nemusel,“ zpražil ho Bourne. „Pochopil by ho sám.“

Když plukovník pokynul jedné ze svých goril, Bourne dodal: „Pokud mě zatknete, nepomůžu vám vyřešit Borisovu vraždu.“

„A kdo vás kurva potřebuje? Moji muži jsou dostatečně schopní...“

„Nejsou,“ řekl Bourne. Zadíval se Korsolovovi do očí. Byl to jediný způsob, jak čelit hrubé síle. „Nikdo neznal Borise jako já – vy ani nikdo jiný z FSB.“

„Kdybych měl sebemenší podezření, že jste generála zabil...“

„Ale vy si to nemyslíte. Když jste mě přepadli, zrovna jsem šel na schůzku s ním.“

„Jediný důvod, proč...“

„Byl to můj přítel.“

„Jste Američan. V mých očích to znamená, že od začátku prohráváte nula tři.“ Korsolov nabyl dojmu, že získal konečně návrh, a na rtech mu zahrál samolibý úsměv. Ale mylil se.

„Jako jeho zástupce jste měl silnější motiv než já,“ popíchl ho Bourne.

„Cože?“

„Je to, jak říkám. Jste ambiciózní muž – jinak byste ani nemohl dělat náměstka ředitele FSB. Ale dokud byl Boris naživu, výš jste se dostat nemohl.“ Bourne v řadách agentů vycítil neklid, a tak kul železo, dokud bylo žhavé. „Boris mi o vás vyprávěl.“ Byla to lež, ale to nemohl nikdo vědět. „Říkal, že už jako jeho dvojka ztrácíte trpělivost.“

„To není pravda!“

„Šlo to tak daleko, že dokonce uvažoval o vašem přeložení do zahraničí.“

„To je nesmysl.“

Bourne zavrtěl hlavou. „Ale teď je Boris mrtvý, takže pravda už nikdy nevyjde najevo.“

„Vymýšlíte si naprosto absurdní věci.“

„To nemůžete vědět.“ Zatloukání dalších hřebíků do rakve toho nafoukaného pitomce činilo Bourneovi nevýslovné potěšení. „Ale ono na tom ani nezáleží. Jako Rus z vlastní zkušenosti víte, že často opakovaná lež se stává pravdou.“

Korsolov se usmál ještě víc. „V tomhle jste se přepočítal, Bourne, protože tam, kam máte namířeno, vás nikdo neuslyší, natož aby si lámal hlavu se mnou.“ Kývl na jednoho ze svých „trotlů“, který vytáhl želízka a chystal se spoutat Bourneovi za zády zápěstí.

„Zapomínáte na spoustu věcí, plukovníku,“ řekl Bourne, „ale tou nejdůležitější je dopad Borisovy vraždy na vaši pověst. Myslíte, že prezident povýší člověka, který dovolil, aby mu zavraždili šéfa přímo před nosem?“

Strážný zacvakl pouto kolem Bourneova pravého zápěstí.

„Vaše ochranka si nevšimla zabijáka, toho nejhoršího zločince, který nepozorovaně pronikl do míst, kde by byl zranitelný i sám prezident. A vy sám jste se zatím cpal kaviárem a lil do sebe šampaňské a vodku.“

Strážný uchopil Bourneovo levé zápěstí, když vtom Korsolov zvedl ruku a zadržel ho.

Přimhouřil oči. „Dřív nebo později vás, Bourne, zadupu do země.“

„Vy nebudete mlátit do stolu botou?“ Bourne zavrtěl hlavou. „Jestli chcete tuhle katastrofu přežít, budete mě potřebovat, plukovníku.“

„Ne, Bourne. Já potřebuju jedině pachatele. A v téhle ženské mám přímo ideálního kandidáta.“ Ukázal na Irinu. „Její otec i bratr byli známí zločinci. Nenáviděla FSB za to, že dělala svoji práci a zatnula jim tipec. Generál byl šéfem organizace. Chápete, kam to směřuje? Koho jiného by měla zabít než jeho? Můžu si přát lepší podezřelou osobu?“

„Můžete. Tu, která Borise zabila doopravdy.“

„A co když je ta ženská vinná?“

„Zaprvé, uškrtnit někoho vyžaduje spíš velkou páku než

sílu, a ona je na to moc malá. Boris byl chlap jako hora – to přece dobře víte, plukovníku. Za druhé, tohle je vražda se znaky fetišismu, což znamená, že ať ji spáchal kdokoliv, Borisem to neskončí. Jestli obviníte Irinu, za týden najdete mrtvolu jiného důstojníka FSB, možná dokonce už za pár dní. Máte se nač těšit, a přitom můžete kroutit hlavou, kam se poděla vaše hvězdná kariéra.“

Korsolov si posměšně odfrkl, ale současně pokynul svému poskokovi, který následně uvolnil Bourneovi pravé zápěstí a ustoupil.

„Fajn, vy chytráku, vypadá to, že mi ještě chvíli zůstanete na krku. Ale potřebuju mít pojistku, že se budete chovat slušně, protože vím, že dodržování pravidel nepatří zrovna k vašim nejsilnějším stránkám.“ Znovu pokynul rukou a agent, který byl předtím za Bournem, se postavil za Irinu a nasadil jí pouta. „Ta ženská skončí v Lubjance, Bourne, a vy s tím nic nenaděláte. Je to hotová věc.“ Podíval se na hodinky. „Máte přesně čtyřicet osm hodin na to, abyste vypátral vraha a přivedl mi ho. Jinak Irinu Vasiljevnu nemine exemplární soud za vraždu generála Karpova. A věřte mi, že to bude velká show. Pak ji čeká smrt.“

„Chcete říct, že výsledek je v duchu nejlepších ruských tradic předem jasný.“

Plukovníku Korsolovovi znovu zacukaly rty, takže chvíli vypadal jako zlý kašpárek. „Její osud je ve vašich rukou, Bourne. A až bude umírat, osobně vám garantuju, že to budete sledovat z první řady uprostřed.“

7

„Už tady nebudu sedět ani minutu,“ rozčílila se Světlana Karpovová. „Ihned chci manžela vidět.“

„Paní Karpovová, uklidněte se, prosím vás.“ Poručík Andrej Avilov se usilovně snažil čerstvou vdovu utiшит. Během jednoho večera se vdá, a hned ovdoví, napadlo ho. Pokud by jemu samotnému zabili ženu v den svatby, nedokázal by ho uklidnit vůbec nikdo. „Slibuju vám, že generála uvidíte hned, jak to půjde.“

Avilov byl statný muž a jako typický Rus občas propadal melancholii. Jinak to ovšem byl tvrdý, mazaný a politicky obratný *silovik*, až za hrob věrný vicepremiérovi, jemuž se také říkalo první místopředseda. V nejvyšších kruzích Kremlu proslul vicepremiér Timur Savasin jako první mezi sobě rovnými, což paradoxně odpovídalo postavení ředitele izraelského Mosadu. Timur Savasin byl Vládcův korunnní princ, jenž měl na starosti veškeré bezpečnostní záležitosti, stejně jako většinu ekonomiky země. Jako takový měl větší moc než ruský premiér. Také to byl Borisův šéf, ale těžko byste našli dva rozdílnější lidi. Zatímco Boris působil jako klasický ruský medvěd – hřmotný a rozložitý –, Savasin byl vysoký,

štíhlý sportovec, který ovládal bojová umění a měl velké osobní charisma. Byl to také tradicionalista a konzervativce, jemuž se stýskalo po starých dobrých sovětských časech, kdy vládly vysoké holínky KGB se železným podpatkem. Nenáviděl Američany téměř stejně jako Ukrajince. Pro Evropany měl jen pohrdání a s velkým gustem je tlačil ke zdi ohledně zemního plynu. Taky kouřil jako fabrika a tvrdil, že se tím musí uklidňovat, když už nemůže vystát prázdné řeči *siloviků* a oligarchů.

Avilov byl jako stín svého šéfa a díky tomu se vetřel do přízně prvního místopředsedy vlády. Dalo se říct, že se pro něj stal dokonce nepostradatelným. A nyní byl odhodlaný zničit kariéru plukovníka Korsolova, aby sám mohl zaplnit vakuum vzniklé náhlým úmrtím generála Karpova, které tolik šokovalo prezidenta i Timura Savasina. Uvědomoval si, že to nebude nic lehkého, jelikož Korsolov i jeho rodina měli mocné spojence. Korsolov toho na řadu lidí hodně věděl, a tak Avilov usoudil, že nejlepší bude se od plukovníka FSB držet dál. Bylo třeba ho odstranit stejně jako jeho šéfa. Jak tohoto nelehkého cíle dosáhnout, Avilov zatím zdaleka nevěděl. Věřil však, že odpověď leží někde ve složitém labyrintu chodeb, v nichž se pohyboval. Stačilo ji jen rozpoznat a využít.

Ale zpátky ke generálu Karpovovi. Pokud se týkalo ostatních hostů, ti dostali vysvětlení, že svatební hostina musela být kvůli drobnému bezpečnostnímu incidentu s ohledem na ochranu přítomných předčasně ukončena. Avilov na výslovný rozkaz Timura Savasina odvedl Světlanu zpátky do apartmá, kde se s Karpovem ubytovali a kde se také chystali strávit svatební noc. Teď tam nenajde nic než žal a bolest.

Avilov se však díval na Světlanu chladnými očima byrokrata a její emoce ho vůbec nedojímaly. Koneckonců byla poloviční Ukrajinka, a tudíž zrádkyně ruských ideálů a obdivovatelka Západu. Proč by s ní měl mít soucit? Jistě, přišla o manžela, ale Avilov zase v dospívání ztratil sestru, která

zahynula pod lavinou. Nina s ním jít do hor nechtěla, ale on ji k tomu přinutil. Těšilo ho, že nad ní má navrch. S povýšeným úsměvem sledoval, jak jí na řasách i tvářích mrznou slzy, a vyžíval se ve fyzickém utrpení, které kvůli němu zakoušela. Vtom se ozvalo ohlušující prasknutí a přihnala se obrovská modrobílá záplava ledu, která ji strhla s sebou. I jeho málem smetla ze svahu, a kdyby nepřetěl lano, jež je spojovalo, také by tam našel smrt. Ani neviděl Ninu padat – tak rychle a dokonale ji ledová masa zavalila. Celý roztřesený pak sestoupil z hory a jediné, co si pamatoval, byly stopy mrazu na její tváři. Dva týmy horských záchranářů ji hledaly skoro týden, ale marně: skončila příliš hluboko nebo se zřítila do nějaké skalní trhliny. Tělo se nikdy nenašlo, a tak ani nebylo koho oplakávat. Jejich otec z toho propadl depresím a matka téměř přišla o rozum. Rodina byla na dně. Konec. Pro náhle volného Avilova to však znamenalo počátek nového života.

Když nyní nesmiřitelně sledoval Světlaninu tvář zalitou slzami, snažil se vybavit si poslední chvíle s Ninou, ale nešlo to. Tvář měla zastřenou, jako by ji od něj znovu odnášela lavina.

„Můj manžel!“ vykřikla Světlana. „Kde je? Proč mě tady držíte jako vězně? Musíte mi to říct!“

„Paní Karpovová, jen klid. Pan generál je v ochranné vazbě. Ujišťuji vás, že je živý a zdravý.“ Nevěděl, proč mu Savasin nařídil, aby sdělil vdově verzi, ale svému šéfovi věřil, a tak nekladl zbytečné otázky a nad ničím nehloubal. „Kdo se moc ptá, moc se dozví,“ říkával Savasin s oblibou.

Avilov si na druhou stranu uvědomoval, jak je tenhle rozkaz krutý. Hleděl na něj však svou speciální optikou, která vylučovala jakékoli pochybnosti. Pozoroval, jak objekt reaguje – a jak s ním nakonec naloží, to už rozhodnou jiní. On jen poslouchal rozkazy muže, kterého si nesmírně vážil, šachového velmistra, od něhož se hodlal dál učit ty nejstrašnější triky řemesla a ve stopách svého učitele vystoupat až do nejvyšších pater moci.